

# Η δική μας... χαμένη Ατλαντίδα!

---

ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΠΑΤΡΩΝ  
ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2013 – 2014

# Η δική μας... χαμένη Ατλαντίδα!

Με αφορμή το σχετικό κείμενο που αναλύσαμε στο μάθημα της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας, οι μαθητές εμπνεύστηκαν το δικό τους μύθο για ένα χαμένο νησί, βοηθούμενοι ενίοτε και από τις γνώσεις της αρχαίας ελληνικής ιστορίας που αποκόμισαν από το αντίστοιχο μάθημα.

# Χαμένη Ατλαντίδα

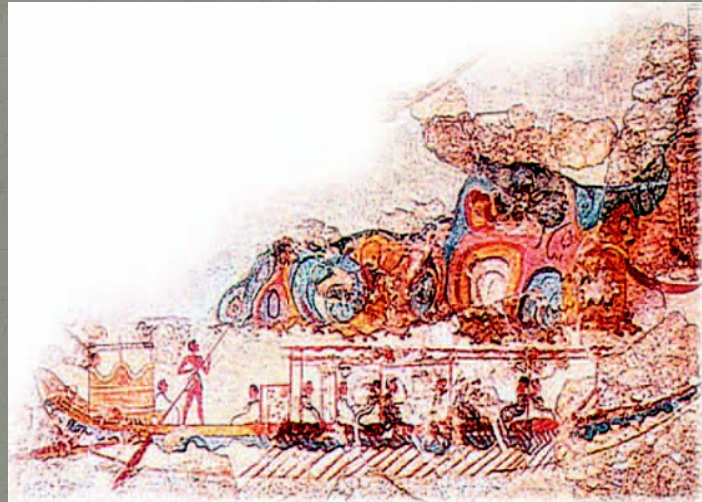
- Ο θρύλος για τη χαμένη Ατλαντίδα είναι γνωστός σε όλο τον κόσμο. Σύμφωνα με τον μύθο, επρόκειτο για ένα μεγάλο νησί με ανεπτυγμένο πολιτισμό ή για μια μεγάλη χώρα που καταποντίστηκε στη θάλασσα. Ο Πλάτων πραγματεύεται τον μύθο αυτό στους διαλόγους Κριτίας και Τίμαιος.
- Στον διάλογό του *Τίμαιος* ο Πλάτων (427-347 π.Χ.) περιλαμβάνει μια ιστορία που υποτίθεται ότι τη διηγήθηκαν στον Σόλωνα κατά την επίσκεψή του στην Αίγυπτο (590 π.Χ.) Αιγύπτιοι ιερείς. Στην ιερή πόλη Σάιν, στο δέλτα του Νείλου, υπήρχε ναός της Νηίθ, της θεάς που θεωρούνταν ιδρύτρια της πόλης και συσχετιζόταν, κατά την αφήγηση, με τη θεά Αθηνά. Εκεί ο Σόλων πληροφορήθηκε για μια μεγάλη δύναμη, την Ατλαντίδα, η οποία σε πολύ προγενέστερους χρόνους είχε συγκρουστεί με όλες τις δυνάμεις, καθώς και με τον στρατό της Αθήνας.
- Σύμφωνα με την εκδοχή που παρουσιάζει ο Πλάτων στον *Τίμαιο*, η Ατλαντίδα βρισκόταν έξω από τις Ηράκλειες στήλες (τον σημερινό πορθμό του Γιβραλτάρ). Ήδη στην αρχαιότητα αμφισβητήθηκε η ύπαρξη της Ατλαντίδας, (βλ. Στράβ. 2.3.6). Μεταξύ άλλων την αμφισβητούσε και ο Αριστοτέλης.

# Αθήνα και Ατλαντίδα

Ἐν δὲ δὴ τῇ Ἀτλαντίδι νήσῳ μεγάλη συνέστη καὶ θαυμαστὴ δύναμις βασιλέων, κρατοῦσα μὲν ἀπάσης τῆς νήσου, πολλῶν δὲ ἄλλων νήσων καὶ μερῶν τῆς ἠπείρου. Αὕτη δὴ πᾶσα συναθροισθεῖσα εἰς ἓν ἡ δύναμις τὸν τε παρ' ὑμῖν καὶ τὸν παρ' ἡμῖν καὶ τὸν ἐντὸς τοῦ στόματος πάντα τόπον μιᾷ ποτὲ ἐπεχείρησεν ὀρμῇ δουλοῦσθαι. Τότε οὖν ὑμῶν, ὦ Σόλων, τῆς πόλεως ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους διαφανῆς ἀρετῆ τε καὶ ῥώμῃ ἐγένετο· πάντων γὰρ προέστη εὐψυχία καὶ τέχναις ὅσαι κατὰ πόλεμον ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους ἀφικομένη κινδύνους, καὶ κρατήσασα μὲν τῶν ἐπιόντων τρόπαιον ἔστησε, τοὺς δὲ μήπω δεδουλωμένους διεκώλυσε δουλωθῆναι, τοὺς δ' ἄλλους ἀφθόνως ἅπαντας ἠλευθέρωσεν. Ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ σεισμῶν ἐξαισίων καὶ κατακλισμῶν γενομένων, ἡ Ἀτλαντὶς νῆσος κατὰ τῆς θαλάττης δῦσα ἠφανίσθη· διὸ καὶ νῦν ἄπορον καὶ ἀδιερεύνητον γέγονεν τοῦκεῖ πέλαγος.

Πλάτων, *Τίμαιος* 25a-d (διασκευή)

# Χαμένη Ατλαντίδα



# Ο πολιτισμός της Βόρειας Νήσου

Την εποχή του Πελοποννησιακού πολέμου ένας λαός εμφανίστηκε σε ένα μεγάλο νησί που πιστεύεται ότι βρισκόταν στο μέσο της σημερινής Βόρειας Θάλασσας. Στην αρχή ήταν πολύ ευάλωτος και κλεισμένος στον εαυτό του, αλλά σιγά σιγά οχυρώθηκε σε μικρά χωριά. Τότε ήταν η πρώτη φορά που οργάνωσε εμπόριο με άλλες πόλεις. Δεν εφάρμοζε ανταλλακτικό εμπόριο, αλλά έκοψε χρυσά και αργυρά νομίσματα, υποστηρίζοντας ότι η αξία των αγαθών μπορεί να διαφοροποιηθεί ανάλογα με την ανάγκη των ανθρώπων, ενώ τα νομίσματα όχι. Δεν ίσχυε ο θεσμός της δουλείας και όλοι είχαν ίσα δικαιώματα. Επηρεασμένος από άλλες χώρες συγχώνευσε τα χωριά σε πόλεις. Επικράτησε ο θεσμός της δημοκρατίας, παρ' όλες τις αντιδράσεις των ανθρώπων που υποστήριζαν τη βασιλεία. Για να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις άλλων λαών, οργάνωσαν στρατό, στον οποίο έπαιρναν μέρος οι άνθρωποι από καθήκον για την προστασία της χώρας τους και όχι με κίνητρο τα χρήματα. Έτσι, κατάφεραν να αποκρούσουν τις επιδρομές των λαών και σε αντεπίθεση που πραγματοποίησαν κατέκτησαν όλους αυτούς τους λαούς. Τότε συνάντησαν για πρώτη φορά όλον αυτόν τον πολιτισμό και αποφάσισαν να δημιουργήσουν κι αυτοί έναν τόσο αξιόλογο πολιτισμό. Διεύρυναν το εμπόριο με όλες τις πόλεις και ιδιαίτερα με την ανατολή. Εκείνη την εποχή όμως, η δημοκρατία ανατράπηκε και ήρθε η βασιλεία. Ο βασιλιάς Πώρος ο Α΄ ήθελε να διευρύνει τα σύνορα του μικρού κρατιδίου του. Με αφορμή το θάνατο του γιου του από ληστές σε εμπορική συναλλαγή κήρυξε πόλεμο προς δύση και ανατολή ταυτόχρονα. Πολλοί νόμισαν πως καταδίκαιζε έτσι το κράτος. Όμως μόλις κατέλαβαν ολόκληρη τη δύση αυτές οι αμφιβολίες εξανεμίστηκαν. Η ανατολή όμως ήταν πολύ πιο δύσκολη, καθώς υπήρχαν πολλοί λαοί με τεράστιες αυτοκρατορίες. Όμως μετά από σκληρές μάχες ο βασιλιάς Πώρος υπερίσχυσε. Το κράτος που δημιούργησε εκτεινόταν από τη Μεγάλη Βρετανία και Ισπανία έως την Ιαπωνία και από τη Νορβηγία στην Αδριατική Θάλασσα. Μετά τη δολοφονία του βασιλιά Πώρου του Α΄ με αιτία την προδοσία ανέβηκε στο θρόνο ο γιος του Πώρος ο Β΄. Τότε, ο βασιλιάς αυτός συνέθεσε όλους τους πολιτισμούς αυτών των τόπων σε έναν και αυτός είναι ο θαυμαστός πολιτισμός που μας εντυπωσιάζει σήμερα. Ο γιος του Πώρος ο Γ΄ ήταν αυτός που πολέμησε τον Μέγα Αλέξανδρο στον Υδάσπη ποταμό. Όμως, ξέσπασαν αναταραχές, με αφορμή τη διαδοχή του θρόνου μετά το θάνατο του Πώρου του Γ΄ και η αυτοκρατορία διαλύθηκε και χωρίστηκε σε κρατίδια τα οποία όμως στο μέλλον θα κατακτούσαν άλλοι λαοί. Αυτός ο λαός άφησε μια κληρονομιά τεράστιας αξίας που επηρέασε κι άλλους πολιτισμούς. Ήταν γνωστός με πολλά ονόματα, όπως Υπερβόρειοι, Ινδοί, Λύδοι, Μογγόλοι... (γενικώς με αυτά των λαών της Δύσης, του Βορρά και της Ανατολής.)

# Η χαμένη Αχιλληίδα

Ήταν κάποτε ένα ξακουστό νησί λεγόμενο Αχιλληίδα. Η Αχιλληίδα στην αρχή ήταν ένα μικρό νησάκι στη Μεσόγειο Θάλασσα ακριβώς δίπλα από την Κύπρο. Το όνομά του πιστεύεται ότι το είχε πάρει από τον Αχιλλέα, τον ξακουστό πολεμιστή που πέθανε κατά τη διάρκεια του Τρωικού πολέμου. Η Αχιλληίδα, όπως και η Κύπρος, τριγυρισμένη από ισχυρούς εχθρούς, ήταν μοιραίο να αποτελεί το στόχο των διάφορων αυτών λαών και να υφίσταται τις επιθέσεις τους. Οι κάτοικοί της, αναγκασμένοι να αποκρούουν τις επιθετικές ενέργειες των γειτόνων τους, απέκτησαν νωρίς πολεμική πείρα, γεγονός που απέβη καθοριστικό για τον τρόπο ζωής τους. Οι κάτοικοι της Αχιλληίδας όμως, εκτός από πολεμική πείρα, είχαν αναπτύξει και πολύ καλό εμπόριο. Μετά από λίγα χρόνια οι κάτοικοί της απέκτησαν πλούτο και τον εκμεταλλεύτηκαν. Αφού στο νησί υπήρχε ευημερία, ο τότε βασιλιάς του νησιού Κίμωνας ο Ε΄ αποφάσισε να επεκτείνει το βασίλειό του! Ήθελε να κατακτήσει την Κύπρο. Μετά από δυο χρόνια προετοιμασίας του στρατού και του στόλου ξεκίνησε την εκστρατεία του. Όταν το έμαθαν οι κάτοικοι της Κύπρου φοβήθηκαν πολύ! Γι' αυτό προσπάθησαν με διπλωματικές κινήσεις να αποφύγουν τη σύγκρουση. Ο Κίμωνας όμως ήταν αποφασισμένος. Δεν τον σταματούσε τίποτα. Στη σύγκρουση διέπρεψε από την αρχή ο στρατός της Αχιλληίδας. Μετά από αρκετούς μήνες συγκρούσεων ολόκληρη η Κύπρος ήταν υπό το ζυγό της Αχιλληίδας. Πέρασαν αρκετά χρόνια με σχετική ηρεμία. Όμως στα 323 π.Χ. ο Αλέξανδρος πέθανε. Οι κάτοικοι της Αχιλληίδας στενοχωρήθηκαν πολύ, αφού ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν ο μόνος σύμμαχός τους. Οι διάδοχοί του δεν ήταν τόσο άξιοι όσο αυτός. Στα μέσα του επόμενου χρόνου οι υποδουλωμένοι Πέρσες έκαναν επανάσταση και ελευθερώθηκαν. Όταν έμαθαν για την Αχιλληίδα πως κατέκτησε την Κύπρο ένωσαν τεράστια οργή μέσα τους, πιστεύοντας πως η Κύπρος τους ανήκει. Ετοίμασαν γρήγορα στρατό και στόλο και άρχισαν εκστρατεία εναντίον της Αχιλληίδας. Όμως, όσο και να προσπάθησαν, δεν μπόρεσαν ποτέ επί χρόνια να την εντοπίσουν! Ποτέ δεν μπόρεσε κανείς έως σήμερα να την εντοπίσει! Η χαμένη Αχιλληίδα αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα μυστήρια της ανθρωπότητας!

Αλεξοπούλου Θεοδώρα, Α1

# Η δική μας... χαμένη Ατλαντίδα!

Σε μια παλιά εποχή, που κυριαρχούσε η διαφθορά, η αδικία και το μίσος, υπήρχε ένα νησί με το όνομα Μπλοντ Καρθ. Ήταν απομακρυσμένο από τα άλλα νησιά και δεν είχε και τις καλύτερες σχέσεις με άλλες πόλεις. Ήταν από τις πιο πλούσιες πόλεις με πολλά πρωτοποριακά κτήρια, βιβλιοθήκες, λουτρά, φάρους, λιμάνι. Εκεί ζούσαν λογοτέχνες και άλλοι μορφωμένοι άνθρωποι. Το νησί είχε πολύ στρατό που μαζί με ένα πανύψηλο τείχος το καθιστούσε αδύνατο να κατακτηθεί. Εκτός από το στρατό, είχε και έναν τεράστιο στόλο. Αυτά λοιπόν το έκαναν τη μεγαλύτερη υπερδύναμη όλου του κόσμου.

Παρ' όλα αυτά όλοι οι υψηλόβαθμοι ήταν διεφθαρμένοι. Κλέβοντας και σκοτώνοντας κατάφεραν να γίνουν πάμπλουτοι. Άλλοι υπόσχονταν πολλά στο λαό, χωρίς να κάνουν τίποτα, μόνο κέρδιζαν λεφτά. Ο λαός ήταν πολύ περιορισμένος. Πεινούσαν όλοι, λιμοκτονούσαν. Ο περισσότερος λαός ήταν φτωχός, χωρίς να έχει την παραμικρή βοήθεια από το κράτος. Όσες εξεγέρσεις έγιναν καταπνίγηκαν βίαια. Μάλιστα σε μια εξέγερση κατά του κράτους με αρχηγό έναν πλούσιο και δίκαιο άνδρα (άγνωστο στην Μπλοντ Καρθ), λένε ότι σε εκείνη την περιοχή το αίμα είχε φτάσει μέχρι το γόνατο. Όλοι οι άνθρωποι της Καρθ που ήξεραν πράγματα για τους βασιλείς και άλλα μυστικά την επόμενη μέρα θα βρίσκονταν νεκροί. Ο βασιλιάς Μπεν Τζεν είχε επιβάλει έναν νόμο που έλεγε ότι κανείς φτωχός δεν μπορούσε να φύγει για άλλη πόλη. Έπρεπε πρώτα να πάρει άδεια από τους επιτρόπους. Στην πραγματικότητα περνούσαν όσοι είχαν μέσο.

Οι επιστήμονες πίστευαν ότι η Μπλοντ Καρθ δεν καταπλακώθηκε από ένα τσουνάμι, όπως λέει ο μύθος αλλά από μια συμμορία Ισπανών πειρατών. Παρ' όλα αυτά αυτό δεν έχει αποδειχθεί πλήρως, γι' αυτό και ένα μεγάλο μέρος του κόσμου πιστεύει ότι η Μπλοντ Καρθ καταπλακώθηκε.

Ανδρουτσόπουλος – Αγιώτατος Βασίλης – Γιώργος, Αι



# Ζαχαρόνησο

Πριν από εκατοντάδες χρόνια στο κέντρο της Μαύρης Θάλασσας ανακαλύφθηκε ένα νησάκι ακατοίκητο, που το μόνο που είχε ήταν αγάλματα από παράξενα είδη γλυκών. Γι' αυτό το ονόμασαν Ζαχαρόνησο.

Μετά από πολλά χρόνια κατοικήθηκε. Αρχίζουν και φτιάχνονται σιγά σιγά συνοικίες, μέχρι που απέκτησε και δική του αυτόνομη διοίκηση.

Μόλις πέρασαν περίπου τρία χρόνια έγινε ένας ισχυρός σεισμός, τον οποίο ακολούθησε ένα μεγάλο τσουνάμι. Το Ζαχαρόνησο είχε πια χαθεί. Οι κάτοικοί του άφαντοι. Κανείς δεν ήξερε τι είχε απογίνει. Όλος ο κόσμος είχε συγκλονιστεί. Αμέσως μετά το γεγονός έφτασαν οι αρχές στο σημείο του νησιού. Έψαχναν μήπως είχε βουλιάξει, μιας και ήταν τόσο ισχυρό το τσουνάμι, που οι επιστήμονες δεν είχαν άλλη εξήγηση. Προσπαθούσαν να ανακαλύψουν στο βυθό τα ίχνη κάποιων κτηρίων ή αγαλμάτων του νησιού, μα ήταν χάσιμο χρόνου. Το μυστήριο του χαμένου νησιού δεν μπορούσε να λυθεί.

Όταν ο καιρός πέρασε και το συμβάν ξεχάστηκε, μία πολεμική φρεγάτα, κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής της άσκησης, βρήκε στην επιφάνεια της θάλασσας τεράστιους κόκκους ζάχαρης που σχημάτιζαν βράχους. Το γεγονός με το Ζαχαρόνησο ξαναβγήκε στο φως. Κάθε μέρα έβγαιναν στην επιφάνεια όλο και περισσότερα κομμάτια ζάχαρης. Όλοι πίστευαν πως το νησί ήταν όλο φτιαγμένο από ζάχαρη και, μετά απ' το τσουνάμι, χάρη σ' αυτή την πίεση έλιωσε. Επειδή όμως η ζάχαρη ήταν σε γιγαντιαία κομμάτια είχε καθίσει στον πυθμένα του βυθού. Προφανώς από άλλα δυνατά κύματα έλιωσε ακόμη περισσότερο και ξαναβγήκε στην επιφάνεια. Δεν είναι όμως τίποτε αποδεδειγμένο απ' τους επιστήμονες. Είναι μόνο οι υποθέσεις του κόσμου.

Αντωννακοπούλου Μαρία, Α1

# Το βιομηχανικό νησί

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μεγάλο νησί που ονομαζόταν Χρυσή Ελλάδα, επειδή υπήρχαν κοιτάσματα πετρελαίου στο έδαφός του. Στο νησί αυτό υπήρχαν πολλές βιομηχανικές εγκαταστάσεις που εξήγαν πετρέλαιο. Οι επιστήμονες έκαναν καθημερινά πειράματα, έρευνες και μελετούσαν τα πλούσια ορυκτά που υπήρχαν στο νησί. Όλα αυτά είχαν ως αποτέλεσμα να δημιουργηθούν ρωγμές στο νησί. Κάθε μέρα οι ρωγμές όλο και επεκτείνονταν. Πέρασε πολύς καιρός, ύστερα όμως από ένα μεγάλο πείραμα το νησί δεν άντεξε και κόπηκε σε δώδεκα κομμάτια. Τα δώδεκα αυτά κομμάτια μετατράπηκαν σε νησιά και κατά συνέπεια σε ένα σύμπλεγμα νησιών. Σε όλους είναι γνωστό το όνομα Δωδεκάνησα που βρίσκεται στο Αιγαίο Πέλαγος...

Αντωνόπουλος Μάριος, Α1

# Χαμένο νησί

Το νησί της «Ειρήνης» βρισκόταν στον Ατλαντικό Ωκεανό.

Ήταν ένα πανέμορφο νησί που από μακριά ή από ψηλά σχημάτιζε έναν ήλιο ολοστρόγγυλο με μακρόστενους κόλπους. Είχε απέραντες ακρογιαλιές με χρυσή άμμο και πλούσια βλάστηση με ποικιλία δέντρων, θάμνων και φυτών που έδινε ξεχωριστή χάρη και ομορφιά. Εκεί ζούσαν αρμονικά πολλά είδη ζώων και πτηνών. Πολύχρωμα παπαγαλάκια, πέρδικες, κοτσύφια, αηδόνια που κελαηδούσαν το ένα καλύτερα από το άλλο.

Οι κάτοικοι του νησιού όμως ήταν ξεχωριστοί. Ήταν αξιοθαύμαστοι, όμορφοι και κυρίως ίσοι. Δεν υπήρχαν φτωχοί και πλούσιοι. Ζούσαν ειρηνικά και αδερφικά. Δεν υπήρχε η ζήλια και το μίσος. Ο λαός αυτός ζούσε κυρίως από τη θάλασσα. Ήταν έμποροι, ναυτικοί και ψαράδες. Το νησί «Ειρήνη» είχε πλούτο και δύναμη. Αξιοθαύμαστες ήταν οι γιορτές και οι αγώνες που οργάνωναν. Οι κάτοικοι αγαπούσαν πολύ τον αθλητισμό και έδιναν μεγάλη προσοχή στη σωματική και ψυχική τους υγεία. Άνθρωποι με αρετές και πολλές επιδεξιότητες, αγαπούσαν το θέατρο, τη ζωγραφική και γενικά την τέχνη. Φρόντιζαν το νησί τους με λατρεία και ήταν γι' αυτούς ο παράδεισός τους.

Ένας ισχυρότατος σεισμός όμως έφερε την καταστροφή. Όλο το νησί βυθίστηκε στον ωκεανό και χάθηκε για πάντα μαζί με το μεγάλο πολιτισμό που είχαν αναπτύξει οι κάτοικοί του.

Αργυροπούλου Σοφία, Α1

# ΕΛ Μάτσο

Μια συνηθισμένη μέρα ξημέρωνε στο Ελ Μάτσο. Όλα φαίνονταν φυσιολογικά και τα πάντα ήταν όπως συνήθως. Οι ιερείς και ο απλός λαός ανέβαιναν στο ηφαίστειο για την καθημερινή τους τελετή. Όσο προχωρούσαν προς τα πάνω ένιωθαν τη γη να σείεται, αλλά δεν ανησυχούσαν, αφού οι ιερείς το είχαν ερμηνεύσει ως σημάδι ευχαρίστησης των θεών εδώ και καιρό. Ξαφνικά ο σεισμός άρχισε να γίνεται δυνατώτερος και τότε συνέβη κάτι τρομερό! Μια ακόμη σεισμική δόνηση και έπειτα το ηφαίστειο άρχισε να ξερνά λάβα. Οι κάτοικοι πανικόβλητοι άρχισαν να τρέχουν μακριά αλλά φυσικά κανείς δε γλίτωσε από αυτή την τρομερή καταστροφή ούτε και το ίδιο το νησί. Έπειτα από αλλεπάλληλες εκρήξεις του ηφαιστείου, οι οποίες συνοδεύονταν από ισχυρότατους σεισμούς, το νησί καταποντίστηκε!

Γεωργίου Στράτης, Α1

# Η καταστροφή της Ωγυγίας

Στο νησί της Ωγυγίας ζούσε η θεά Καλυψώ μαζί με πλήθος δούλων που την υπηρετούσαν και ικανοποιούσαν κάθε επιθυμία της. Το νησί ήταν πολύ εύφορο· οι κάτοικοι ασχολούνταν με τη γεωργία και την κτηνοτροφία...

Οι γεωργοί της Ωγυγίας ήταν χιλιάδες. Το έδαφος του νησιού ήταν εξαιρετικά γόνιμο και ευνοούσε την καλλιέργεια της ελιάς, της μηλιάς, της πορτοκαλιάς και του αμπελιού. Εκεί στηριζόταν η οικονομική ανάπτυξη της περιοχής, αφού εκτός από τη λιανική πώληση των προϊόντων ανθούσε και το εμπόριο με την εξαγωγή των αγαθών αυτών εκτός νησιού.

Αντίθετα, οι κτηνοτρόφοι ήταν λιγοστοί, διότι η θεά Καλυψώ είχε απαγορεύσει τις θυσίες και την κατανάλωση ζώων. Πίστευε πως τα αθώα αυτά πλάσματα έπρεπε να μη θανατώνονται ούτε για τους θεούς, αλλά ούτε για να φαγωθούν, αφού τροφή για τους ανθρώπους πρόσφερε η γη. Ωστόσο, κτηνοτρόφοι υπήρχαν λίγοι στο νησί, γιατί η Καλυψώ ήταν αλλεργική στα λαχανικά.

Η Καλυψώ βασίλεψε χρόνια αμέτρητα στο νησί της, αφού ανήκε στο Βασίλειο των θεών και ήταν αθάνατη. Μια μέρα, έφθασε στην Ωγυγία ο πολυταξιδεμένος Οδυσσέας για να ζητήσει καταφύγιο. Με την πρώτη ματιά, η Καλυψώ τον ερωτεύτηκε και θέλησε να τον παντρευτεί. Όμως, η θεά ήταν αρραβωνιασμένη με το θεό Ήλιο και ξέχασε πως έπρεπε να τον παντρευτεί. Τις πρώτες μέρες, η Καλυψώ δεν κατάφερε να εκφράσει στον μελλοντικό της σύζυγο την αγάπη που έτρεφε για τον Οδυσσέα. Καθώς, όμως, οι μέρες περνούσαν, ο θεός τα κατάλαβε όλα και ήθελε εκτός από το να ακυρώσει το γάμο τους, να την εκδικηθεί. Πήγε, λοιπόν, στον πατέρα ανθρώπων και θεών, Δία, για να βάλει σε εφαρμογή το σχέδιό του.

Μετά τη σύσκεψη που είχαν οι δύο θεοί, ο Ήλιος κατάφερε να πείσει το Δία να καταστρέψει την Ωγυγία. Έτσι λοιπόν, ο παντοδύναμος θεός σήκωσε το σκήπτρο του και αφού ξεστόμισε ένα ξόρκι κατέστρεψε το νησί με τον κεραυνό του. Ταυτόχρονα, βροντές και αστραπές κατέκλυσαν τον ουρανό, ο οποίος είχε πάρει τη μορφή του εκνευρισμένου θεού Ήλιου. Το νησί κόπηκε στα δύο και το κάθε κομμάτι το έφαγε ένα θαλάσσιο κήτος. Η Καλυψώ και ο Οδυσσέας ήταν οι μόνοι επιζήσαντες από αυτή την καταστροφή και ναυάγησαν στο γειτονικό νησί. Εκεί παντρεύτηκαν και απέκτησαν έναν γιο, τον Τηλεγόνο.

Δημορρηγοπούλου Αγγελική, Α1

# Γεωργιάδα: το χαμένο νησί

Στη Γεωργιάδα, ένα μικρό νησί που βρίσκεται στα βάθη του Ατλαντικού και που καμία άλλη δύναμη στον κόσμο δεν μπορούσε να του επιβληθεί, ζούσα εγώ ο Καλλισθένης, αρχηγός της φρουράς της πόλης και στρατηγός. Ήμουν ένας άνθρωπος που θα έδινε και τη ζωή του για να σώσει όλον αυτόν τον κόσμο που κατοικούσε εκεί από το κακό. Και από εδώ ξεκινά η ιστορία μου. Πριν από μερικές μέρες οι αιώνιοι εχθροί μας οι λεγόμενοι Ακριαίοι, που κατοικούσαν μίλια μακριά από δω, μας έκαναν επίθεση, αλλά τελικά κατάφερα να τους σκοτώσω και να σωθώ. Μας είχαν προκαλέσει μεγάλες ζημιές, γι' αυτό και εγώ συγκέντρωσα το στρατό μου, ώστε να αμυνθούμε σε περίπτωση που κάνουν νέα επίθεση. Αλλά ήταν ανώφελο, γιατί επί τρεις μέρες δεν έγινε τίποτα. Έτσι την τέταρτη μέρα κινήσαμε προς την πατρίδα, για να βοηθήσουμε στην επιδιόρθωση των ζημιών, μέχρι που ξαφνικά ακούγονται πολεμικές κραυγές από πίσω μας. Ήταν οι εχθροί, οι οποίοι είχαν στρατοπεδεύσει λίγο πιο πέρα από ό, τι τους περιμέναμε. Έτσι ξεκίνησε η μάχη, η οποία δε διήρκεσε πολύ, γιατί ήταν περισσότεροι από μας και μας νίκησαν. Όμως εγώ με καμιά πενηνταριά πολεμιστές επιζήσαμε, αλλά δεν τολμήσαμε να αντισταθούμε. Έτσι φτάσαμε στα πλοία όπου είχε επιβιβαστεί ο άμαχος πληθυσμός για να φύγουμε. Δυστυχώς όμως οι εχθροί μάς είχαν προφτάσει και αν μέναμε κι άλλο για να τους βοηθήσουμε θα μας είχαν σκοτώσει όλους. Έτσι πήρα τους πενήντα πολεμιστές και μπήκαμε στη μάχη, να τους εμποδίσουμε να φτάσουν στα πλοία. Εκείνη την ημέρα έπεσαν στο πεδίο της μάχης τριακόσια ένα άτομα, εκ των οποίων τα πενήντα ένα έπεσαν γενναία για να σώσουν την πατρίδα τους, μαζί τους και εγώ.

Διαλυνάς Γεώργιος, Α1

# Η δική μας... χαμένη Ατλαντίδα!

Λέγεται ότι κάποτε υπήρχε ένα νησί τεράστιο και ισχυρό. Το νησί αυτό το έλεγαν Ολυμπιάδα. Η Ολυμπιάδα ήταν τόσο γιγαντιαίο νησί που είχε βουνά, πεδιάδες, θάλασσες μέχρι και ποτάμια. Ο πληθυσμός του νησιού ήταν μεγάλος και ξεπερνούσε τους εφτά χιλιάδες. Όλοι οι κάτοικοι πλήρωναν φόρο στο μεγάλο βασιλιά Όλυμπο. Η πρωτεύουσα του νησιού ήταν τεράστια και τη διέσχιζε ένα ποτάμι που γύρω του είχε χτιστεί το παλάτι, ένα επιβλητικό και εκθαμβωτικό κτήριο όπου διέμενε ο βασιλιάς και η οικογένειά του.

Ο βασιλιάς ήταν δίκαιος και όλοι τον αγαπούσαν. Η Ολυμπιάδα είχε δικό της νόμισμα καθώς και τρία μεγάλα λιμάνια που τη βοηθούσαν να αναπτύξει το εμπόριό της, αν και αυτή δεν επέτρεπε σε κανέναν να πάει εκεί, παρά μόνο οι Ολύμπιοι να πάνε στους άλλους. Επίσης, στο ψηλότερο βουνό της, τον Όλυμπο είχαν χτίσει ένα στρατόπεδο πιο μεγάλο από όλη την Αθήνα και εκεί εκπαιδούνταν στρατιώτες, φυλάγονταν όπλα, φτιάχνονταν πολιορκητικές μηχανές και άρματα, ζούσαν στρατηγοί και λοχίες, ακόμα οργανώνονταν σχέδια άμυνας και έπαιρναν αποφάσεις για το στόλο τους που αποτελούνταν από 700 πολεμικά πλοία, 600 ξύλινα και 100 σιδερένια. Όλη η Ολυμπιάδα περιβαλλόταν από τείχη και πύλες που οδηγούσαν στα λιμάνια και χωριά, έτσι ολόκληρο το νησί ήταν προφυλαγμένο και προστατευμένο από εχθρούς.

Όλα τα είχαν προβλέψει εκτός όμως από τα φυσικά φαινόμενα. Έτσι μετά από τέσσερις αιώνες η Ολυμπιάδα χτυπήθηκε πρώτα από έναν καταστροφικό σεισμό και έπειτα από ένα τσουνάμι που τη βύθισε βαθιά στη θάλασσα. Κανείς δε γνώριζε πού ήταν και έτσι δεν την έψαξε κανείς, παρέμεινε για πάντα στο βυθό της θάλασσας.

Διαμαντόπουλος Αλκίνοος, Α1

# Το νησί του Μισού

Μια φορά κι έναν καιρό μία παρέα πειρατών, οι οποίοι ήταν πολύ καιρό στη θάλασσα, έφτασαν σε ένα νησί. Το νησί αυτό λεγόταν 'Το νησί του Μισού'. Αναρωτιέστε γιατί πήρε αυτό το όνομα; Τότε να σας εξηγήσω! Η μία μεριά του νησιού ήταν καλυμμένη από χιόνι και πάγο και το άλλο μισό ήταν μια μεγάλη έρημος. Οι πειρατές μας ήθελαν να εξερευνησουν το νησί, γι' αυτό πήγαν πρώτα στην παγωμένη πλευρά. Εκεί συνάντησαν φιλικούς ανθρώπους και έμειναν για ένα βράδυ. Την άλλη μέρα πήγαν στην άλλη μεριά, αλλά οι παγωμένοι έγιναν τέρατα και άρχισαν να τους κυνηγούν. Αλλά το νησί καταστράφηκε...

Κατριβέση Ευαγγελία, Α1



# Ένα φανταστικό νησί

Κάποτε, σε ένα από τα πολλά ταξίδια που έχω κάνει, συνάντησα έναν γέροντα ο οποίος μου μίλησε για ένα νησί θρύλο. Σε αυτό το νησί ζούσαν οι πιο τρομεροί πειρατές της Μεσογείου. Το νησί αυτό αντί για ένα τεράστιο κάστρο είχε ένα τεράστιο χρυσό καράβι. Το καράβι αυτό ανήκε στον καλύτερο και πιο ξακουστό πειρατή που υπήρξε ποτέ, τον Σκουροκοκκινογένη. Το καράβι είχε πολλά αγάλματα από των οποίων τα στόματα έβγαιναν χρυσά νομίσματα. Τα κανόνια αυτού του πλοίου ήταν οι θήκες των λαφύρων του Σκουροκοκκινογένη. Έτσι ο ίδιος είχε επιχρυσώσει όλους τους δρόμους και κτήρια του νησιού. Αν και πειρατές οι κάτοικοι του νησιού αυτού (το όνομα του οποίου ξέχασα να αναφέρω, ήταν 'Το νησί των χρυσών θρύλων') ήταν πολύ υπάκουοι στο βασιλιά τους. Η ζωή στο νησί περνούσε με το ποτό και το γλέντι. Αλλά το νησί δεν έγινε θρύλος λόγω αυτών των πραγμάτων που ανέφερα πιο πάνω, αλλά γιατί το νησί μπορούσε να κινείται από τον Σκουροκοκκινογένη, αφού στο καράβι – κάστρο του υπήρχε ένα τεράστιο πηδάλιο με το οποίο μετακινούσε το νησί όποτε και όπου ήθελε αποφεύγοντας έτσι τους επιδρομείς. Τέλος για επιπλέον κάλυψη το νησί από τη δύση μέχρι την ανατολή για τρεις φορές την εβδομάδα εξαφανιζόταν. Και όλα αυτά (εξαφάνιση και μετακίνηση του νησιού) γίνονταν γιατί ο Σκουροκοκκινογένης είχε δύο εχθρούς, τον Γαλαζοπρασινογένη και τον Σκουροπορτοκαλοκοκκινογένη, οι οποίοι ήθελαν να ληστέψουν και να κατακτήσουν το νησί, αλλά αυτό δεν έγινε ποτέ. Γι' αυτό το νησί αυτό θα μείνει ένας θρύλος.

Κεπενός Αλέξανδρος, Α1

# Το κυματονήσι

Στο απέραντο πέλαγος του Αιγαίου βρισκόταν ένα ξεχωριστό νησί μικρό όσο μια πιθαμή. Παρά όμως το τόσο μικρό του μέγεθος ήταν ένα από τα σημαντικότερα θρησκευτικά και πολιτιστικά κέντρα της Αρχαίας Ελλάδας. Δυστυχώς, το νησί ήταν πολύ κλεισμένο στον εαυτό του και δεν είχε καλές σχέσεις με την υπόλοιπη Ελλάδα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα συνεχείς πολέμους και οικονομική διάλυση του κράτους. Κατά τη διάρκεια ενός τέτοιου πολέμου κάτι παράξενο συνέβη. Ο ουρανός σκοτεινίασε ξαφνικά και η θάλασσα φουρτούνιασε. Τεράστια κύματα ξεκίνησαν να υψώνονται. Έπειτα από μερικές ώρες η θάλασσα κατάπιε το νησί. Τότε μια λάμψη φάνηκε στον ουρανό και η φωνή του Δία ακούστηκε βροντερή: «Αυτό εδώ το πάθημα θα πρέπει να σας γίνει μάθημα, γιατί εμείς οι θεοί δεν ανεχόμαστε τους εμφύλιους πολέμους». Από τότε όλα τα κράτη ενώθηκαν και ίδρυσαν μια συμμαχία που ονόμασαν «Κοινή».

Κολλάρου Δήμητρα, Α1

# Ένα φανταστικό νησί (Λακεδαιμόνια νήσος)

Πριν 2.500 χρόνια, με απόφαση του μεγάλου βασιλιά της Σπάρτης Λεωνίδα, πολλοί Σπαρτιάτες εγκατέλειψαν τα σπίτια τους και τη λιγοστή περιουσία τους για να βρουν μια καλύτερη τύχη σ' ένα μεγάλο νησί κοντά στην Κύπρο που ήταν όμως ακατοίκητο. Εκεί οι πρώτοι άποικοι που έφτασαν ονόμασαν το νησί «Λακεδαιμόνια νήσο» προς ανάμνηση της πατρίδας τους.

Το νησί αυτό στη συνέχεια θα γνωρίσει μεγάλη ανάπτυξη και οικονομική ευημερία. Έπειτα θα οχυρωθεί και θα αποκτήσει και στόλο ο οποίος θα ενισχύσει τους Έλληνες στη ναυμαχία της Μυκάλης. Μάλιστα οι κάτοικοι του νησιού έχτισαν και ναό στον Ποσειδώνα σε ανάμνηση της νίκης. Για τα επόμενα εκατό χρόνια θα έχουν να υπερασπίζονται ως γνήσιοι Σπαρτιάτες την ελευθερία τους εναντίον των Περσών. Αργότερα θα υπογράψουν και συνθήκη συμμαχίας με τον Ευαγόρα, ώστε να αντιμετωπιστεί από κοινού ο περσικός κίνδυνος.

Το καμπανάκι του κινδύνου χτύπησε για τους Λακεδαιμόνιους το 376 π.Χ. όταν οι ίδιοι γίνονται υποτελείς στον Μεγάλο Βασιλιά σύμφωνα με την Ειρήνη του Βασιλέως. Φυσικά όμως τη συμφωνία δεν την αποδέχτηκαν. Έτσι οι Πέρσες ύστερα από την κατάκτηση της Κύπρου στράφηκαν εναντίον της Λακεδαιμόνιας νήσου. Οι κάτοικοι του νησιού εξαντλημένοι από τους συνεχείς πολέμους και χωρίς τη βοήθεια των υποδουλωμένων Κυπρίων εμποδίζουν τους Πέρσες να επιχειρήσουν απόβαση. Ζητούν τη βοήθεια των Σπαρτιατών. Η Σπάρτη όμως, εξαντλημένη κι αυτή από τους πολέμους, δεν ανταποκρίθηκε. Παρ' όλα αυτά η αντίσταση θα κρατήσει για έξι ολόκληρους μήνες. Ο περσικός στόλος όμως εξαπολύει την τελευταία του επίθεση ενισχυμένος από νέες δυνάμεις. Οι Πέρσες καταφέρνουν να αποβιβαστούν και, αφού εξολοθρεύσουν τη σπαρτιατική φρουρά, προχωρούν σε σφαγές, συλλήψεις και λεηλασίες. Το χειρότερο όμως ήταν το κάψιμο του ναού του Ποσειδώνα. Τη στιγμή που συνέβη αυτό ένας τεράστιος σεισμός άρχισε να ταρακουνάει ολόκληρο το νησί, το έδαφος του οποίου θα γινόταν ο νέος πυθμένας της θάλασσας.

Αυτή ήταν η εκδίκηση του Ποσειδώνα για την καταστροφή του ναού του αλλά και το τέλος της Λακεδαιμόνιας νήσου.

Κόντης Παντελής, Α1

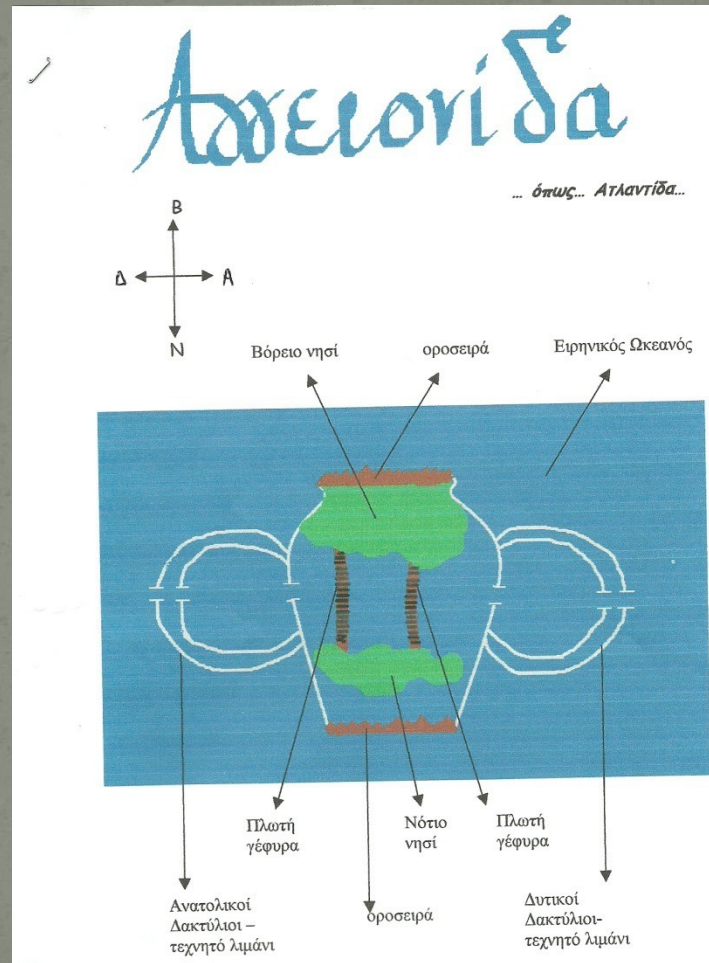
# Η χαμένη πόλη του Δία

Σε μια επίσκεψη του Παυσανία στη Σικελία, Σικελοί γέροντες ηγεμόνες τού διηγήθηκαν την ιστορία μιας πόλης. Αυτή η πόλη ονομαζόταν Πόλη του Δία, ήταν μια τεράστια δύναμη και είχε υπάρξει πριν τη γέννηση του Παυσανία, από το 1500 π.Χ. περίπου μέχρι το τέλος του 1ου μ.Χ. αι.

Στο νησί, λοιπόν, του Δία άρχισε να χτίζεται μια μεγάλη και θαυμαστή πόλη που ήταν αφιερωμένη στον Δία όπως και ολόκληρο το νησί που είχε και την εύνοιά του. Οι κάτοικοί της δεν ήταν ντόπιοι αλλά Ίωνες άποικοι που γρήγορα όμως ξέχασαν την καταγωγή τους. Η πόλη του Δία είχε ένα τεράστιο λιμάνι και έναν μεγάλο στόλο, έχοντας παράλληλα μια αντίστοιχη τεράστια στρατιωτική δύναμη στην ξηρά. Υπήρχαν δύο ναοί αφιερωμένοι στον Δία και ένας αφιερωμένος στην Άρτεμη. Κάποτε λοιπόν οι κάτοικοί της επεχείρησαν με μια επίθεση να εξουσιάσουν το νησί μας αλλά και τον δικό σας τόπο, έχοντας πλέον ξεχάσει την καταγωγή τους και τις σχέσεις που έπρεπε να έχουν με τη μητρόπολή τους. Απέτυχαν να κυριεύσουν τον τόπο σας, όμως εξουσίασαν το νησί μας. Έχοντας όμως τυφλωθεί από τη μανία τους για πλούτη λησμόνησαν τον προσάτη τους τον Δία και βεβήλωσαν τρεις ναούς μας αφιερωμένους σε αυτόν. Ο Δίας οργισμένος με την πράξη τους έδωσε δύναμη στα στρατεύματά μας ώστε να καταφέρουν να διώξουν τους κατοίκους της πόλης του Δία. Όμως η οργή του Δία ήταν τρομερή και σήκωσε ένα τεράστιο κύμα κοντά στο στόμιο όπου βρισκόταν το νησί και πολλούς σεισμούς, με αποτέλεσμα ολόκληρο το νησί να βυθιστεί στη θάλασσα. Το κύμα, μάλιστα, ήταν τόσο δυνατό που φαινόταν από το νησί μας. Έτσι το νησί του Δία μαζί με την πόλη του εξαφανίστηκε και το πέλαγος εκεί δεν το έχει ερευνήσει κανείς.

Κυριαζή Αιμιλία, Α1

# Αγγειονίδα



# Αγγειονίδα

Η Αγγειονίδα είναι ένα δυσπρόσιτο για πολλούς νησί, που βρίσκεται κοντά στην υδάτινη Τάφρο των Μαριάνων, το σημείο με το μεγαλύτερο βάθος στα δυτικά του Ειρηνικού Ωκεανού.

Αποτελείται από ένα σύμπλεγμα δύο μεγάλων νησιών που ενώνονται μεταξύ τους με δύο ξύλινες πλωτές γέφυρες, για να γίνεται με αυτόν τον τρόπο πιο εύκολη η επικοινωνία των γηγενών κατοίκων, των Αγγειοκέφαλων.

Και τα δυο νησιά, το Βόρειο και το Νότιο, περιβάλλονται από βαθυγάλανη θάλασσα και αποτελούν μέρος ενός τεχνητού κατασκευάσματος σε σχήμα αγγείου. Το σχήμα αυτό δημιουργεί ένα δυσπρόρητο φρούριο και βοηθάει στη μέγιστη προφύλαξη των κατοίκων, καθώς επίσης και στον ενδεδειγμένο έλεγχο για την είσοδο στο νησί. Εννοείται πως δεν μπορεί να εισχωρήσει στο εσωτερικό του νησιού κανείς χωρίς άδεια από τους ειδικά εκπαιδευμένους λιμενοφύλακες.

Δύο μεγάλοι δακτύλιοι βρίσκονται στην ανατολική πλευρά, όπου οι φύλακες επιτρέπουν ή απαγορεύουν την είσοδο πλοίων σε τεχνητό λιμάνι πολύ καλά προφυλαγμένο από τους ισχυρούς ανέμους, τις ξαφνικές ανεμοθύελλες και τις καταστροφικές καταιγίδες. Ακριβώς δύο ίδιοι μεγάλοι δακτύλιοι υπάρχουν και στο δυτικό τμήμα του νησιού εξασφαλίζοντας ένα δεύτερο απάνεμο τεχνητό λιμάνι, όπου ναυλοχούν τα πλοία σε ήρεμα νερά.

Η ναυτική εμπειρία των Αγγειοκέφαλων καθώς επίσης και οι ναυπηγικές τους γνώσεις είναι ιδιαίτερα εξελιγμένες για την εποχή τους. Κατασκευάζουν και ναυπηγούν μόνοι τους μεγάλα και γερά πλοία που τους επιτρέπουν να πραγματοποιούν ερευνητικά ταξίδια στον ωκεανό που διαρκούν αρκετούς μήνες.

Γύρω από τα νησιά υπάρχουν μεγάλοι κοραλλιογενείς ύφαλοι όπου βρίσκουν καταφύγιο ανάμεσα στα κοράλλια μαλάκια, καρκινοειδή και μικρά ψάρια, όπως πεταλουδόψαρα, αλλά και μεγαλύτερα ψάρια που έρχονται στους υφάλους για να αναζητήσουν τη λεία τους. Αφθονούν τα βούκινα, τα χτένια, καθώς επίσης και τα όστρακα στρειδιών με μαργαριτάρια.

Ως προς τα δυο άκρα της Αγγειονίδας, μια μεγάλη οροσειρά διατρέχει κατά μήκος όλη τη βόρεια ακτή του νησιού, ενώ άλλη μια ορθώνεται ογκώδης κι απειλητική στο νότιο άκρο, αποτελώντας φυσικό οχυρό, προστατεύοντας τους κατοίκους απέναντι σε πιθανούς επιδρομείς ή πειρατές.

Στην ενδοχώρα είναι πλούσια η βλάστηση, πυκνή η γλωρίδα, άφθονα τα φρούτα και οι καρποί. Το έδαφος είναι ιδιαίτερα γόνιμο και αποδοτικό στις καλλιέργειες λόγω των συχνών ηφαιστειακών εκρήξεων. Φράπες, κλημεντίνες, μάνγκο, σμέουρα και μύρτιλλα είναι μερικά από τα φρούτα που καταναλώνονται καθημερινά. Φυτά που παγιδεύουν τα έντομα όπως τα σαγόνια της δροσεράς και τα κολλώδη τριχίδια της διωναίας καλλιεργούνται σε μεγάλες ποσότητες, ανακουφίζοντας τους κατοίκους από τα ενοχλητικά ιπτάμενα έντομα.

Οι κάτοικοι ασχολούνται συστηματικά με τη γεωργία και προσπαθούν συνεχώς να βρίσκουν νέους τρόπους βελτίωσης της αγροτικής παραγωγής, έτσι ώστε να πετυχαίνουν αυτάρκεια, εφόσον δε θέλουν να κάνουν εισαγωγές προϊόντων από άλλους λαούς.

Άλλες ασχολίες των κατοίκων είναι η κτηνοτροφία και το κυνήγι άγριων ζώων μέσα στα χαλικόστρωτα ανηφορικά μονοπάτια που οδηγούν σε δάση με οξείες, έλατα και βελανιδιές. Εκτός από την κατασκευή πολεμικών όπλων, απαραίτητων για το κυνήγι, αλλά και για την επιτυχή αντιμετώπιση εχθρικών εισβολέων, οι Αγγειοκέφαλοι διακρίνονται για την ικανότητα να αντιμετωπίζουν με επιτυχία τους κινδύνους της θάλασσας. Η κύρια ασχολία τους είναι η αλιεία. Έτσι, λοιπόν, αλιεύουν τεράστια ψάρια της περιοχής του Ειρηνικού Ωκεανού σε μεγάλες ποσότητες, όπως γιγάντια καλαμάρια και χταπόδια, τον λεγόμενο διάβολο του Ειρηνικού, που δεν είναι άλλο από το γιγάντιο σαλάχι βάρους 1600 κιλών, σολομούς, πριονόψαρα κ.ά.

Τέλος, η εκμετάλλευση των μαργαριταριών και η αξιοποίησή τους σε καλαίσθητες χειροποίητες συνθέσεις και κοσμήματα στολίζουν φιλάρεσκα τις όμορφες και κομψές κυρίες του νησιού.

Ωστόσο, άγριοι σεισμοί κι εκρήξεις ηφαιστειών εκδηλώνονται στο νησί αυτό...

# Το νησί Λυσίδα

Μια φορά κι έναν καιρό, καταμεσής του Ατλαντικού, υπήρχε το νησί Λυσίδα. Το νησί αυτό υπήρχε περίπου δυο χιλιάδες χρόνια πριν. Ήταν υπέροχο, γεμάτο με πολύχρωμους και ανθιστούς κάμπους, με μεγάλη ποικιλία λουλουδιών που έπαιζαν με όλες τις αισθήσεις μας και πολλές πολλές έστω μικρές λίμνες και οάσεις. Ήταν απλά ένας επίγειος παράδεισος.

Το νησί ήταν πυκνοκατοικημένο, με ανθρώπους φιλικούς και πολύ ευχάριστους, κάτι πολύ θετικό. Βέβαια το νησί ήταν χωρισμένο σε τρεις περιφέρειες, στις οποίες οι άνθρωποι κατατάσσονταν ανάλογα με την περιοχή γεννήσεώς τους. Οι περιφέρειες ήταν: Κοιλίδα, Πασίδα, Λυσώ. Οι πιο πολλοί άνθρωποι κατοικούσαν στη Λυσώ, την πρωτεύουσα του νησιού.

Οι άνθρωποι ήταν το πιο ωραίο χαρακτηριστικό του νησιού. Όλοι ήταν ευχάριστοι και άμετρα φιλικοί. Αν σ' έβλεπαν κατσούφη, θα προσπαθούσαν να σε κάνουν χαμογελαστό. Οι γυναίκες φορούσαν υφαντά, αρώματα και χειροποίητα απλά κοσμήματα. Οι άντρες φορούσαν χιτώνες και είχαν πάνω τους ελαφρύ οπλισμό, για οποιαδήποτε περίεργη κατάσταση.

Οι Λυσιδαίοι ήταν λαός που είχε εξαιρετικά ανθισμένο εμπόριο. Εμπορεύονταν με χώρες της Ευρώπης όπως Αγγλία, Ισπανία αλλά επίσης υπάρχουν μαρτυρίες εμπορίου με την Αμερική, έτσι μάλλον καταρρίπτεται η ανακάλυψη της Αμερικής από τον Χριστόφορο Κολόμβο.

Όμως, το νησί είχε και μια πολύ άσχημη πλευρά. Τέλος πάντων εκεί υπήρχαν δύο ηφαιστεια, ένα ενεργό και ένα ανενεργό. Ένα πρωί ο καιρός ήταν ωραίος και ηλιόλουστος, όπως συνήθως. Όμως, το μεσημέρι, τα σύννεφα και ο ουρανός σκοτείνιασαν και μια επική ηφαιστειακή έκρηξη κατέστρεψε έναν σπουδαίο αναπτυσσόμενο πολιτισμό, βυθίζοντάς τον στη θάλασσα.

# Το νησί Ράμι

Πριν τρεις τέσσερις χιλιάδες χρόνια υπήρχε ένα νησί που λεγόταν Ράμι.

Το νησί ήταν τόσο όμορφο που θα έλεγες πως είναι επίγειος παράδεισος βλέποντας τα όμορφα άνθη του. Οι άνθρωποι ήταν πολύ φιλόξενοι με τους επισκέπτες.

Οι κάτοικοι του νησιού Ράμι πολιορκούνταν συνεχώς, έτσι αποφάσισαν να φτιάξουν ένα τείχος γύρω από την πόλη, για να προφυλάσσονται από τους εχθρούς τους. Αυτό το τείχος όμως δεν είχε έξοδο.

Ύστερα από μερικά χρόνια ξέσπασε μια τρομερή καταιγίδα και όλο το νησί γέμισε με νερό μέχρι το τείχος και το νησί άρχισε να βουλιάζει μέσα στη θάλασσα· τότε χάθηκε ένας μεγάλος πολιτισμός.

Μιχαλάτος Παναγιώτης, Α2



# Η δική μας... χαμένη Ατλαντίδα!

Κάποτε στα βάθη του ωκεανού υπήρχε ένα πανέμορφο εξωτικό νησί που είχε πολύ λίγους κατοίκους, το Θαλασσόθυρο. Η ονομασία ήταν πολύ περίεργη και κανείς δεν ήξερε το λόγο που ονομάστηκε έτσι. Είχε λοιπόν αναπτύξει πολύ σπουδαίο πολιτισμό και αντάλλαξε προϊόντα με άλλους τόπους. Οι κάτοικοι είχαν πολύ ισχυρό και αήττητο στόλο και απέκρουαν με επιτυχία τις συγκρούσεις. Κανείς ποτέ δεν μπόρεσε να κατακτήσει αυτό το υπέροχο νησί, παρόλο που είχαν προσπαθήσει πολλοί, λόγω του φυσικού πλούτου και της ισχύος του. Λέγεται πως κάποια στιγμή όμως ένα τσουνάμι συνέβη αφού προηγήθηκε ένας δυνατός σεισμός και το νησί χάθηκε στη βαθιά θάλασσα. Τα συμπεράσματα βγήκαν όταν προσπάθησαν να φτάσουν στο νησί και είχε εξαφανιστεί. Κανείς μέχρι σήμερα δεν έχει βρει το νησί αυτό.

Μπακογιάννη Ιφιγένεια, Α2

# Ένα μεγάλο νησί: Η Σελήνη

Υπήρχε ένα μεγάλο νησί στο Νότιο Παγωμένο Ωκεανό που λεγόταν Σελήνη. Το είχαν ονομάσει έτσι, γιατί είχε το σχήμα της Σελήνης. Το όνομα των κατοίκων του νησιού ήταν για τον άνδρα Σεληναίος και για τη γυναίκα Σεληναία.

Οι Σεληναίοι ήταν άνθρωποι μορφωμένοι με πολλά πλούτη από τις καλλιέργειές τους. Τα παιδιά μορφώνονταν από την ηλικία των πέντε ετών μέχρι την ηλικία των δεκαεννέα ετών. Η μόρφωση ήταν υποχρεωτική μέχρι την ηλικία των δεκαεννέα ετών. Ύστερα δούλευαν και όποιος ήθελε μπορούσε να συνεχίσει τις σπουδές του. Στην ηλικία των είκοσι εννέα έως τριάντα τεσσάρων – τριάντα πέντε ετών, συνήθως είχαν οικογένεια. Ζούσαν πολύ ευτυχισμένοι και φαίνεται να ήταν χριστιανοί ορθόδοξοι. Επίσης φαίνεται να είχαν αναπτύξει έναν πολιτισμό με πολύ εξελιγμένη τεχνολογία.

Όμως κάποια στιγμή το νησί αυτό εξαφανίστηκε. Υπάρχουν τρεις εκδοχές για το πώς και το πότε εξαφανίστηκε.

Πολλοί πιστεύουν ότι εξαφανίστηκε το 1798 εξαιτίας μίας τεράστιας έκρηξης ηφαιστείου. Λέγεται μάλιστα ότι η λάβα του ηφαιστείου ήταν τόσο καυτή και έτρεχε τόσο γρήγορα, όσο κανενός άλλου ηφαιστείου, που καταστράφηκε το νησί σε λιγότερο από δύο ώρες και έτσι οι άνθρωποι δεν πρόλαβαν να φύγουν. Η δεύτερη εκδοχή είναι ότι έγινε ένας τόσο δυνατός σεισμός που ενεργοποίησε το ηφαίστειο και άρχισε τότε όλο το νησί να διαλύεται. Όμως λόγω της λάβας του ηφαιστείου το νησί ύστερα από μερικές ώρες πήγε στον πάτο του ωκεανού. Άλλοι πιστεύουν ότι το νησί δε βούλιαξε εξαιτίας του ηφαιστείου αλλά, το Μάρτιο του 1889 (πότε ακριβώς δεν ξέρουμε), οι κάτοικοι της Σελήνης είχαν συγκεντρωθεί σε μία μικρή πλατεία στο νησί για να γιορτάσουν το γάμο της κόρης του βασιλιά τους. Τότε ξέσπασε μία τρομερή καταιγίδα, που είχε διάρκεια αρκετές μέρες, η στάθμη του νερού ανέβηκε τόσο πολύ που το νησί βυθίστηκε.

Δεν κατάφεραν να σωθούν οι μάρτυρες κι έτσι δεν μπορούμε να μάθουμε τι ακριβώς έγινε τότε. Αυτές τις τρεις εκδοχές τις έχουμε πληροφορηθεί από κάποια γραπτά κείμενα που βρέθηκαν σε ένα πιθανόν κοντινό νησί με το οποίο ίσως να είχαν εμπορικές σχέσεις. Το νησί εκείνο προφανώς να το είχαν ονομάσει Φεγγαρόπετρα. Αυτή είναι μία άλλη ιστορία την οποία θα σας διηγηθώ κάποια άλλη στιγμή.

Μπάρλου Ιωάννα – Μαρία, Α2

# Η Αχιλληίδα

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένα μικρό νησί στο Αιγαίο που λεγόταν Αχιλληίδα. Στην Αχιλληίδα έζησε και μεγάλωσε ο μεγάλος και τρανός Αχιλλέας. Για χρόνια οι άνθρωποι ζούσαν στη φτώχεια. Δεν είχαν φαγητό και υπήρχαν ασθένειες. Το νησί στην αρχή δε λεγόταν Αχιλληίδα. Τα πράγματα άλλαξαν όμως όταν η κόρη του βασιλιά έμεινε έγκυος. Μετά το χαρμόσυνο γεγονός οι σοδειές άρχισαν να αυξάνονται και οι άνθρωποι ήταν πιο υγιείς. Όταν, δε, γεννήθηκε το μικρό αγόρι, σταμάτησαν οι πόλεμοι και η γαλήνη κυριεύσε τις καρδιές των ανθρώπων. Το αγοράκι μεγάλωνε. Ό, τι έπιανε γινόταν χρυσός. Ο μικρός Αχιλλέας – όπως τον ονόμασαν – έφερε στο νησί δεκαπέντε χρόνια ευημερίας. Ο Αχιλλέας κατάφερε να καταστήσει την Αχιλληίδα μια μεγάλη δύναμη. Όσο μεγάλωνε ήθελε να γίνει στρατιώτης. Όταν πλέον ενηλικιώθηκε γνώρισε μια βασιλοπούλα, τη Βρισηίδα που η ομορφιά της ήταν σαν της θεάς Αφροδίτης και η αγιότητά της σαν τον καταγάλανο ουρανό. Δεν ήταν όμως ο μόνος που την πολιορκούσε! Ο Αγαμέμνονας προσπαθούσε μάταια να την κάνει δική του. Ο Αχιλλέας – ικανός στρατιώτης και πλέον σύζυγος της Βρισηίδας – κατέφυγε στον πόλεμο. Δεκαπέντε χρόνια έλειψε. Από τη στιγμή που έφυγε, η Αχιλληίδα άρχισε να χάνει τη δόξα της. Τη στιγμή που επέστρεψε ο Αχιλλέας όλα είχαν χαθεί. Η Αχιλληίδα, η πατρίδα του δεν υπήρχε πια.

Μπέτσου Ανατολή, Α2

# Η «αδικοχαμένη» Πετρονίδα

Κάποτε, κοντά στη σημερινή Ιταλία, υπήρχε ένα νησί το οποίο κατοικούνταν αποκλειστικά και μόνο από Έλληνες. Το νησί αυτό ήταν μικρό αλλά πολύ ισχυρό. Όλα του τα σπίτια και τα κτήρια ήταν φτιαγμένα από πέτρες, γι' αυτό και ονομάστηκε Πετρονίδα από τους κατοίκους της γύρω περιοχής. Σιγά σιγά το όνομα διαδόθηκε και από τότε το όνομα του νησιού έμεινε Πετρονίδα.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια, το νησί αυτό άρχισε να αυξάνει τη δύναμή του, καθώς οι συγκρούσεις του με εχθρικά γειτονικά νησιά είχαν τις περισσότερες φορές θετικό αποτέλεσμα γι' αυτό. Δεν ήταν πάντα οι νικητές της μάχης, αλλά ακόμα και σε αυτές τις περιπτώσεις δεν είχαν πολλές απώλειες. Εκτός από καλοί πολεμιστές, οι κάτοικοι της Πετρονίδας ήταν γεωργοί, κτηνοτρόφοι και ασχολούνταν με το εμπόριο. Αν όμως το νησί ήταν γνωστό για κάτι, αυτό ήταν η τέχνη του. Γύρω στο 1500 π.Χ. ο βασιλιάς της Πετρονίδας αποφάσισε να κάνει ένα ταξίδι προς τα ανατολικά και μετά από κάποιες μέρες έφτασε στη Μινωική Κρήτη. Εκεί τον υποδέχτηκαν με τιμές και τον ξενάγησαν στα ανάκτορα. Εκείνος και οι ακόλουθοί του, συνεπαρμένοι από το θέαμα που αντίκρυσαν, αποφάσισαν να διακοσμήσουν κι εκείνοι τα σπίτια τους με τοιχογραφίες. Είπαν την ιδέα τους στους Μινωίτες, ότι δηλαδή θα ήθελαν να «δανειστούν» κάποια στοιχεία του πολιτισμού τους, χωρίς όμως να τα πάρουν αυτούσια και οι Μινωίτες δεν έφεραν αντίρρηση.

Έτσι έπειτα από λίγα χρόνια η Πετρονίδα γνώρισε μεγάλη ακμή, γεγονός που κράτησε για τουλάχιστον πεντακόσια χρόνια.

Τα χρόνια κυλούσαν ήρεμα και στο νησί υπήρχαν κάτοικοι για τουλάχιστον χίλια εκατό χρόνια. Κάποια στιγμή γύρω στα 400 π.Χ. άρχισαν να υπάρχουν πολλές δονήσεις και οι σεισμοί μέρα με τη μέρα αυξάνονταν ραγδαία. Τότε η βασίλισσα του νησιού έδωσε διαταγή να πάρουν όλοι τα πιο σημαντικά τους υπάρχοντα και να πάνε στο λιμάνι. Ανά οικογένειες οι κάτοικοι της Πετρονίδας άρχισαν να μετακινούνται σε ένα άλλο νησί που τους είχε υποδείξει η βασίλισσα, τη σημερινή Κέρκυρα. Ο αρχηγός κάθε οικογένειας επέστρεψε και πήρε όλα τα υπάρχοντα που είχαν αφήσει και, όταν έφτασαν και εγκαταστάθηκαν μόνιμα στο νησί, προσπάθησαν να φτιάξουν τον καινούργιο τους τόπο όπως ήταν η Πετρονίδα. Έπειτα από λίγο καιρό έφτασε στην Κέρκυρα ένας ακόλουθος της βασίλισσας τον οποίο είχε στείλει εκείνη για να μάθει σε τι κατάσταση βρίσκεται η Πετρονίδα. Με πολλή λύπη τους ανακοίνωσε ότι το νησί ήταν βυθισμένο σχεδόν ολόκληρο στο νερό εκτός από μια βουνοκορφή που ξεείχε λίγο από τη θάλασσα.

Από τότε οι παλιοί κάτοικοι της Πετρονίδας αποφάσισαν να μείνουν στην Κέρκυρα και να ζήσουν όπως ακριβώς και στον προηγούμενο τόπο τους, προς τιμήν της «αδικοχαμένης» Πετρονίδας, συνεχίζοντας τη ζωή τους.

Παναγιώτου Νεφέλη, Α2

# Κόρινθος και Ίσθμια

Η Κόρινθος, μια πόλη με στρατό, δύναμη και θέληση. Μια πόλη που μισεί τον ανταγωνισμό, όμως παρά το μίσος της έχει ανταγωνισμό και πολύ κοντά της.

Τα Ίσθμια από την άλλη ήταν μια πόλη δίπλα από τον Ισθμό της Κορίνθου. Αυτή η πόλη ήταν ένα ενεργό ηφαίστειο που είχε εκραγεί στο παρελθόν και γι' αυτό οι κάτοικοι πίστευαν ότι οι καταστροφές τελείωσαν. Εχθρός τους ήταν η Κόρινθος, με την οποία τσακώνονταν για το ποιος θα έπαιρνε τους φόρους από αυτούς που περνούν τον Ισθμό.

Κάποια μέρα δεν άντεξαν άλλο οι συγκρούσεις τους και ο ανταγωνισμός και ξεκίνησαν πόλεμο.

Την πρώτη μέρα η Κόρινθος, οχυρωμένη, δεν επιτέθηκε, όμως όταν βράδιασε έκαψε το στρατόπεδο των Ισθμίων, με αποτέλεσμα να ξεσπάσει σεισμός από τους θεούς στους οποίους οι Κορίνθιοι αμάρτησαν, μιας και τη νύχτα ο νόμος έλεγε ότι απαγορεύονται οι επιθέσεις. Μετά το σεισμό, ακολούθησε και άλλος και άλλος, μέχρι που το ηφαίστειο εξερράγη. Η λάβα κάλυπτε όλη την πόλη και κατέληγε στον Ισθμό, μέχρι που τα Ίσθμια είχαν πλέον καεί και τα στοιχεία που έδειχναν την ύπαρξη της πόλης καταστράφηκαν από τους Κορίνθιους.

Από τότε τη θέση των Ισθμίων την έχει πάρει η θάλασσα καλύπτοντας έναν ολόκληρο λαό.

Παπαδοπούλου Αφροδίτη, Α2

# Χορστρισέα – Η χαμένη άβυσσος

Δύο ναυαγοί μόλις άνοιξαν τα μάτια τους αντίκρυσαν ένα υπέροχο θέαμα. Ένα νησί που είχε υπέροχη βλάστηση. Ακόμα και τα πιο σπάνια φυτά υπήρχαν εκεί. Αυτούς τους ναυαγούς τους βρήκε τυχαία ένας ψαράς καθώς ψάρευε στο πέλαγος. Τους είπε να πάνε μαζί του, μα αυτοί δεν μπορούσαν να αφήσουν εκείνο τον τεράστιο πλούτο.

Μετά από λίγες μέρες το νησί αυτό είχε γίνει πασίγνωστο και είχαν αρχίσει να το επισκέπτονται πάρα πολλοί τουρίστες. Σε πολλούς μάλιστα απ' αυτούς άρεσε τόσο πολύ που ήθελαν να μείνουν μόνιμα και να δημιουργήσουν έναν δικό τους πολιτισμό όπου θα κυριαρχούσε η αλληλοσύνη, η αγάπη και η αλληλεγγύη μακριά απ' την κακία και την Μετά από χρόνια δημιουργήθηκε ένας αξιοθαύμαστος πολιτισμός που ήταν ζηλευτός ακόμα και απ' τους πιο πλούσιους πολιτισμούς του κόσμου. Το όνομά του το πήρε από το πιο σπάνιο είδος φυτού που υπήρχε στη βλάστησή του. Οι άνθρωποι σε αυτό το νησί είχαν αναπτύξει σε θαυμαστό επίπεδο τη βιομηχανία, την τεχνολογία και το εμπόριο. Εξήγαν σπάνια είδη φυτών αλλά και δυσεύρετους καρπούς. Εισήγαν διάφορα μέταλλα και ξυλεία που ήταν απαραίτητη για τη ναυπηγική.

Αυτός ο πολιτισμός έφτασε στο τέλος του όταν το 1632 έγινε ένας τεράστιος σεισμός που δημιούργησε ένα παλιρροϊκό κύμα. Όλα είχαν χαθεί. Ένας ολόκληρος πολιτισμός είχε καταστραφεί. Ακόμα και σήμερα, οι επιστήμονες προσπαθούν να ανακαλύψουν αυτό το νησί ή μερικά συντρίμμια του. Ό, τι γνωρίζουμε για αυτό το έχουμε μάθει από ομολογίες ανθρώπων που έχουν μεταδοθεί από γενιά σε γενιά.

Παπουτσή Δήμητρα, Α2

# Μια ιστορία για ένα φανταστικό νησί

Στον Ειρηνικό Ωκεανό κοντά στην Ιαπωνία υπήρχε ένα μικρό νησί που λεγόταν «Σοκολατονήσι». Φανταζόμαστε λοιπόν πως αυτό ήταν το νησί της σοκολάτας, το μέρος όπου κάθε άνθρωπος και ειδικότερα κάθε λάτρης της σοκολάτας ήθελε να ανακαλύψει.

Αυτό το νησί ήταν ένα όνειρο. Υπήρχαν λουλούδια και δέντρα από σοκολάτα. Μπορούσες να βρεις και να δοκιμάσεις ό, τι είδος σοκολάτας ήθελες. Υπήρχαν καταρράκτες με σοκολάτα που γύρω τους είχαν φρούτα και ζυμάρι για να βουτήξεις μέσα. Υπήρχε κι ένα ηφαίστειο που όταν γινόταν έκρηξη έβγαζε σοκολάτα φυσικά.

Τα σπίτια του νησιού ήταν φτιαγμένα από σοκολάτα και δεν υπήρχε περίπτωση να μην είχαν από ένα συντριβάνι σοκολάτας.

Το «Σοκολατονήσι» είναι πλέον το μέρος με τον περισσότερο τουρισμό και δεν υπάρχει επισκέπτης που να μην έμεινε ικανοποιημένος.

Παρασκευοπούλου Μελπωμένη, Α2

# Η Ίωλκος

Πριν 4.760 χρόνια στο πιο όμορφο νησί του Ειρηνικού Ωκεανού βρισκόταν η χώρα του Ίωλκου από τον οποίο πήρε το όνομά της.

Ο Ίωλκος ήταν ένας καλός και δίκαιος άνθρωπος που νοιαζόταν για το λαό και την οικογένειά του.

Οι κάτοικοι αγαπούσαν τους θεούς τους και τους λάτρευαν, γι' αυτό και σε όλο το νησί υπήρχαν πολλοί ναοί.

Οι ίδιοι έφτιαχναν περίτεχνα ομοιώματα των θεών τους σε μικρά αγάλματα. Ασχολούνταν όμως και με τη γεωργία, την υφαντουργία, εργάζονταν χρησιμοποιώντας μέταλλα όπως ο χρυσός και ο άργυρος. Ακόμα οι κάτοικοι ασχολούνταν με την τέχνη της μικρογραφίας.

Ήταν υπέροχα τα κοσμήματα, τα οικιακά σκεύη, τα αγάλματα που κατασκεύαζαν, καθώς και τα περίτεχνα αγγεία τα οποία διακοσμούσαν με πρωτότυπες ζωγραφιές αλλά και γεωμετρικά σχήματα. Επειδή ήταν καλοί έμποροι κατάφερναν και πουλούσαν τα είδη τους στις γειτονικές χώρες και για αυτό ήταν πλούσιοι.

Όλοι ζούσαν χαρούμενοι και ευτυχισμένοι σε αυτή τη χώρα.

Μια μέρα όμως ένας καταστροφικός σεισμός έριξε τα περισσότερα σπίτια τους και τους ναούς του νησιού. Σαν να μην έφτανε αυτό, ένα μεγάλο παλιρροϊκό κύμα κατέστρεψε ό, τι είχε απομείνει.

Λένε ότι ελάχιστοι κάτοικοι του νησιού επέζησαν μετά την καταστροφή. Δεν έλεγαν τίποτα για την καταστροφή, γιατί θεωρούνταν κατά κάποιον τρόπο καταραμένοι και ζούσαν με το μυστικό αυτό για χρόνια.



# Ιωλκεία

Κατά την αρχαία εποχή, υπήρχε στην περιοχή λίγο νοτιότερα από τις Κυκλάδες ένα πανέμορφο νησί, η Ιωλκεία. Στο μέγεθος, ήταν όσο η Κρήτη περίπου, μα έκανε περιέργους σχηματισμούς.

Το νησί είχε μέταλλα, εξωτικά φρούτα, ζώα που δεν τα έβρισκες πουθενά αλλού στον κόσμο. Φυσικά οι άνθρωποι λάτρευαν τους ίδιους θεούς με τους αρχαίους Έλληνες, αλλά εκτός από τους εμπόρους σπάνια έρχονταν σε επαφή με τους άλλους Έλληνες.

Το νησί ήταν χωρισμένο σε τέσσερα μέρη. Το πρώτο και μεγαλύτερο ήταν το «δάσος των ηρώων». Ονομάστηκε έτσι γιατί εκεί, σε μια μυστική τοποθεσία, βαθιά μέσα στο δάσος θάβονταν οι μεγάλοι βασιλείς και ήρωες. Πολύ λίγοι κληρικοί και ο βασιλιάς ήξεραν πώς να πάνε.

Το δεύτερο κατά σειρά μέγεθος μέρος ήταν η πόλη. Οι Ιωλκείς είχαν μικρά σπίτια φτιαγμένα από άγνωστα στον κόσμο μέταλλα όπως το «μαύρο μάρμαρο» ή ένα πέτρωμα που δεν ήταν σαν τις συνηθισμένες πέτρες αλλά τρεις φορές πιο σκληρό. Πάνω από όλα όμως λάτρευαν το χρυσό, από τον οποίο έφτιαχναν τα κέντρα εμπορίου και τα αγάλματά τους. Μαζί με τα σπιτάκια, τις αγορές και τους ναούς υπήρχε και το λιμάνι, φτιαγμένο από ένα υλικό που ήταν πιο βαρύ απ' τον χρυσό ή όλα τα άλλα αντικείμενα, αλλά επέπλεε τόσο καλά, ώστε ούτε χίλιοι άντρες δεν μπορούσαν να βυθίσουν ένα σβώλο απ' αυτό. Έτσι είχαν τα ταχύτερα και πιο ανθεκτικά πλοία.

Φυσικά όλα αυτά τα πετρώματα τα έβγαζαν απ' το μεγαλειώδες ορυχείο τους. Ήταν τόσο μεγάλο, που κάθε είδος μετάλλου είχε τουλάχιστον εκατό στοές. Αυτό ήταν και το τρίτο μέρος του νησιού.

Το τέταρτο και τελευταίο μέρος του νησιού ήταν τα χωράφια. Μπορούσες να δεις καλλιέργειες μέχρι εκεί που φτάνει το μάτι. Λόγω της τεράστιας ποικιλίας φρούτων, λαχανικών και ζώων που καλλιεργούσαν και εξέτρεφαν, οι Ιωλκείς ζούσαν γύρω στα διακόσια χρόνια!

Επί δύο χιλιετίες υπήρχε αυτός ο αξιόλογος πολιτισμός ώσπου το 480 π.Χ. ο βασιλιάς Αρχάνδημος ο Β' αρνήθηκε για δεύτερη φορά, μετά τις Θερμοπύλες, να βοηθήσει τους Έλληνες εναντίον των Περσών. Ο Αρχάνδημος δήλωσε πως δεν ήθελε να εμπλακεί στη μάχη. Η αληθινή αιτία όμως ήταν πως ο φιλάργυρος βασιλιάς πληρωνόταν από τους Πέρσες, για να μείνουν έξω από τη διαμάχη.

Σημάδια σταλμένα από τους θεούς ερμήνευσαν κάποιοι μάντεις και διέδωσαν σ' όλους τους Έλληνες την προδοσία του βασιλιά. Οι Έλληνες θέριψαν και νικώντας τους Πέρσες στο Μαραθώνα, επικαλέστηκαν τη δύναμη των θεών για να καταστρέψουν Πέρσες και Ιωλκείς.

Προφήτες είπαν στον Ιωλκαίο βασιλιά πως το νησί τους θα καταστρεφόταν και πως παρόλο που πενήντα χρόνια είχαν περάσει από τότε η κατάρρα κατάρτωγε σιγά σιγά το νησί και πως η κατάρρα που είχαν ρίξει οι Έλληνες σ' όλη την Ανατολή θα εκπληρωνόταν στο όνομα ενός θεόσταλτου βασιλιά, ενός μέγα Μακεδόνα.

Ο Αρχάνδημος πήρε δραστικά μέτρα. Έβαλε ανθρώπους των γραμμάτων να γράψουν μύθους και ποιήματα για την Ιωλκεία, ώστε να μην ξεχαστεί, ακόμα έβαλε τους τεχνίτες να φτιάξουν κιβωτό, να πάρουν φρούτα, φαγητό και ζώα και να φύγουν για τη δύση. Θα κατάφερνε τελικά να ξεφύγει;

Εκείνη τη νύχτα, πριν τη μεγάλη αναχώρηση, ως δια μαγείας, βουνά υψώθηκαν γύρω από το νησί. Τόσο μεγάλα που πια δε φαινόταν θάλασσα. Ένα ηφαίστειο υψώθηκε κι αυτό, στο κέντρο του νησιού και άρχισε να βγάζει λάβα ασταμάτητα. Κραυγές πόνου ακούγονταν και ένιωθες το φόβο και τον τρόμο να σε περιβάλλει. Ελλάδα και Ασία έμειναν παγωμένες να κοιτούν ένα πύρινο χώρο στο Αιγαίο με συνοδεία τις κραυγές του πόνου.

Το μόνο που είχε μείνει ήταν μια πύρινη σφαίρα που βυθίστηκε στα βάθη του ωκεανού την ίδια μέρα που ο Μέγας Αλέξανδρος ξεκινούσε την εκστρατεία στην Ασία.

Η ολική καταστροφή της Ιωλκείας σήμανε την αφετηρία της εκστρατείας του Μεγάλου Αλεξάνδρου που όχι μόνο έδειξε τη δύναμη της ελληνικής θέλησης και του πάθους, μα διέδωσε τον ελληνισμό παγκοσμίως καθώς επεσκίασε τη δόξα της Ιωλκείας και έσβησε από τη μνήμη των ανθρώπων την ύπαρξή της και την αντικατάστησε με τα θρυλικά του κατορθώματα.

Έτσι, ίσως άδοξα, τέλειωσε η ιστορία της Ιωλκείας και μετά τον Μ. Αλέξανδρο άνοιξε ένα νέο κεφάλαιο στην ιστορία της αρχαίας Ελλάδας.

# Η δική μας... χαμένη Ατλαντίδα!

Κάποτε, τα πολύ παλιά χρόνια, στη μέση του Ειρηνικού Ωκεανού υπήρχε ένα μεγάλο και ξακουστό ως τα πέρατα του κόσμου νησί, η Ομορφούπολη. Η Ομορφούπολη ήταν ένα από τα πιο όμορφα νησιά του κόσμου. Είχε παντού αποχρώσεις του πράσινου, του πορτοκαλί, του κόκκινου, του μοβ και ο ουρανός της ήταν πάντα γαλάζιος. Όπου κι αν κοιτούσες έβλεπες λουλούδια, δέντρα, ζώακια που έτρεχαν κι αν καθόσουν να ακούσεις πιο προσεκτικά θα άκουγες κελαηδίσματα από πουλιά και τον ήχο των νερών των ποταμών. Οι άνθρωποί της ήταν πάντοτε γελαστοί και πρόθυμοι να βοηθήσουν το συνάνθρωπό τους. Όμως η Ομορφούπολη εκτός από την ομορφιά και τους κατοίκους της φημιζόταν και για τη δύναμη και το εμπόριό της. Κανένας λαός δεν μπορούσε να την ανταγωνιστεί στη ναυτική δύναμή της και το εμπόριό της ήταν τόσο ανεπτυγμένο που εξήγε και εισήγε προϊόντα προς και από όλο τον κόσμο. Αυτοί ήταν και οι λόγοι που ο χαμός της προκάλεσε μεγάλη σύγχυση παντού. Ήταν πρωί και οι άνθρωποι πήγαιναν στις δουλειές τους όταν ένωσαν ένα τράνταγμα στο έδαφος. Η διάρκειά του ήταν μεγάλη και οι άνθρωποι πίστευαν πως δε θα σταματούσε ποτέ. Έπειτα από δέκα λεπτά θεόρατα κύματα άρχισαν να βουλιάζουν την Ομορφούπολη από όλες τις μεριές της. Μετά από δέκα λεπτά δεν είχε μείνει τίποτα από την Ομορφούπολη παρά ελάχιστα αντικείμενα που επέπλεαν στην επιφάνεια του νερού.

Σκούτα Ελένη, Α2

# Αιολοπόλη

Αν και πολλοί άνθρωποι δεν την έχουν ακούσει ποτέ στη ζωή τους, η Αιολοπόλη συνεχίζει να κινεί το ενδιαφέρον ερευνητών και να αποτελεί πηγή έμπνευσης για πολλούς συγγραφείς. Σίγουρα πολλοί αναγνώστες δε θα έχουν ξανακούσει την ιστορία αυτής της μυθικής πόλης, οπότε ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Χτισμένη σε ένα αρκετά μικρό νησί ή μάλλον σε έναν υψηλό λόφο περιτριγυρισμένο από νερό, η Αιολόπολη αποτελούσε αντικείμενο θαυμασμού για τους αρχαίους Έλληνες. Κανείς ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβει πώς χτίστηκε σε τόσο ψηλό σημείο. Με αφορμή αυτό οι άνθρωποι την ονόμασαν Αιολόπολη προς τιμήν του θεού των ανέμων Αίολου. Δεν ήταν ποτέ ισχυρή οικονομικά, αλλά ήταν απόρθητη γιατί οι κάτοικοι ήταν πολύ ικανοί πολεμιστές και χάρις στο μεγάλο υψόμετρό της. Όμως όπως όλες οι μεγάλες πόλεις έτσι και αυτή καταστράφηκε.

Λέγεται ότι οι κάτοικοι μέσα στη χαρά τους από μία σπουδαία νίκη μέθυσαν και βανδάλισαν όλα τα αγάλματα του Αίολου. Έτσι από το θυμό του ο θεός φύσηξε την πόλη και αυτή έπεσε και βυθίστηκε στο πέλαγος. Οι άνθρωποι δημιούργησαν αυτόν το μύθο για να εξηγήσουν αυτή την τραγική πτώση μίας πολύ ισχυρής πόλης.

Σωτηρόπουλος Γιώργος, Α2

# Η δική μας... χαμένη Ατλαντίδα!

Πολλοί μύθοι υπάρχουν για την πόλη του Αίαντα, μα μόνο ένας είναι πραγματικός.

Η πόλη του Αίαντα, γνωστή ως Αιαντία και κατόπιν Τραϊανία ήταν μια πολύ ισχυρή πόλη που είχε ιδρύσει ο ίδιος ο βασιλιάς της Σαλαμίνας, ώστε να έχουν ένα μέρος διαφυγής εάν η Σαλαμίνα πολιορκούνταν και διαλυόταν. Όμως, επειδή ο Αίαντας ήταν ισχυρός βασιλιάς και δεν το έβαζε εύκολα κάτω, η Σαλαμίνα παρέμενε ανίκητη και αυτή η πόλη ήταν για καιρό ακατοίκητη, ώσπου Έλληνες από άλλα μέρη του κόσμου πήγαν και κατοίκησαν εκεί με συμφωνία του Αίαντα. Μέσα σε λίγο καιρό αυτή η πόλη από μια κωμόπολη έγινε μια μεγάλη προαστιακή πόλη με ισχυρό στρατό και διαλεχτούς βασιλιάδες για αυτό τη θεώρησαν κάποιοι δεύτερη Σαλαμίνα. Σε κάποιο σημείο όμως έφτασε να γίνει ισχυρότερη και από τη Σαλαμίνα και ξέχασαν ότι ήταν ιδιοκτησία του Αίαντα για αυτό και άρχισαν και τις συγκρούσεις μεταξύ τους. Αυτή η πόλη είχε τόσο πόθο, ήθελε τόσο να νικήσει, μέχρι που άλλαξε και το όνομά της και από Αιαντία έγινε Τραϊανία, που αυτό το όνομα το πήρε από τον τύραννό της, τον Τραϊανό. Τότε ο Αίαντας δεν άντεξε άλλο και πήγε και ζήτησε από τους Τιτάνες να τη διαλύσουν. Έτσι και έγινε, μόνο που αντί να τη διαλύσουν λέει ο μύθος ότι την 'ξεκόλλησαν' σαν βράχο και την πέταξαν στο Ιόνιο Πέλαγος. Σιγά σιγά δημιουργήθηκαν θρύλοι και ιστορίες για αυτήν, μα ποτέ δε βρήκαν τον σωστό.

Σωτηρόπουλος Διονύσης, Α2

# Το νησί των καταστροφών

- Γρήγορα, το νησί καταστρέφεται, τρέξτε.
- Έλα και εσύ μαζί μας να φύγουμε με τη βάρκα.
- Όχι! Πρέπει να βρω την οικογένειά μου.
- Γρήγορα όμως, οι θεοί μάς τιμωρούν.
- Φύγετε! Θα βρω τρόπο να ξεφύγω.

Άρχισα να τρέχω πανικόβλητος, για να βρω την οικογένειά μου. Κοίταξα παντού, σε σπίτι, ναούς, ερείπια, αλλά αυτοί πουθενά, μέχρι που άκουσα μια γλυκιά φωνή σαν της κόρης μου να μου λέει «μπαμπά, βοήθεια». Γύρισα κατευθείαν, αλλά δεν είδα κανέναν. Όσο προχωρούσε η ώρα η φωτιά πλησίαζε περισσότερο, τα κύματα μεγάλωναν και οι κεραυνοί αυξάνονταν. Αποφασισμένος ότι η οικογένειά μου χάθηκε πήγα να πάρω το πλοίο για να φύγω. Όταν έφτασα στο λιμάνι είδα ότι τα πλοία εξαφανίστηκαν, έτσι άρχισα να κολυμπώ και το κύμα με πήρε. Λιποθύμησα μέσα στο νερό. Όλα έγιναν γρήγορα. Τότε ξύπνησα εδώ και βρήκα φιλοξενία στο σπίτι σας. Οι θεοί μάς τιμώρησαν για τις ιεροσυλίες και το νησί μετά από ώρες κακοκαιρίας βυθίστηκε και μαζί η οικογένειά μου.

Τσάκωνας Χρήστος, Α2

# Η δική μας... χαμένη Ατλαντίδα!

Στα αρχαία χρόνια, η σημερινή Γροιλανδία ήταν δύο φορές μεγαλύτερη. Στο μεγάλο αυτό νησί κατοικούσαν άνθρωποι που ονομάζονταν Γροιλανδοί. Είχαν δημιουργήσει έναν λαμπρό πολιτισμό, ο οποίος ήταν ο σπουδαιότερος στην ιστορία των αρχαίων χρόνων.

Το κράτος του εκτεινόταν στη δυτική περιοχή του νησιού όπου υπήρχε ένα ηφαίστειο. Οι πόλεις ήταν χιλιάδες και είχαν γνωρίσει μεγάλη οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη. Οι Γροιλανδοί ασχολούνταν με τη θάλασσα και το εμπόριο. Ήταν πολύ καλοί ναυτικοί και κατασκεύαζαν μεγάλα πλοία για διάφορους σκοπούς το καθένα. Κάποιοι έλεγαν ότι μπορεί να ήταν οι πρώτοι που ανακάλυψαν την Αμερική. Με τις χώρες που είχαν εμπόριο απέκτησαν φιλικές σχέσεις και ήταν αγαπητοί από πολλούς. Εκτός από τη θάλασσα εκμεταλλεύτηκαν το υπέδαφος και έπαιρναν τα ορυκτά. Για να τραφούν, καλλιεργούσαν ένα είδος φυτού το οποίο επιβίωνε στις παγωμένες εκτάσεις της Γροιλανδίας.

Μεγάλη ανάπτυξη γνώρισε και η τέχνη σε διάφορους τομείς της. Η αρχιτεκτονική ήταν μεγαλοπρεπής και αυτό διακρίνεται από τα μεγάλα παλάτια και κτήρια με όμορφες τοιχογραφίες και επιβλητικά αγάλματα. Ιδιαίτερα η γλυπτική υπήρχε έντονα και τη συναντούσες παντού. Σε κάθε πόλη έβλεπες στην είσοδό της ένα μεγάλο άγαλμα και στα σπίτια υπήρχαν αγάλματα, μικρά ή μεγάλα. Τα σχήματά τους είναι πρωτότυπα και επικρατεί η λεπτομέρεια.

Όμως η τύχη δεν τους ευνόησε και μια μέρα το ηφαίστειο εξερράγη. Η δυτική πλευρά γέμισε με καυτή λάβα και εκείνο το κομμάτι χωρίστηκε από το άλλο και τελικά βυθίστηκε στον ωκεανό.

Τσαπικούνης Γιώργος, Α2

# Η δική μας... χαμένη Ατλαντίδα!

Ένας αρχαίος πολιτισμός που χάθηκε ήταν ο πολιτισμός της Ωκεανίδας, ενός νησιού που αμφισβητείται η ύπαρξή του. Η Ωκεανίδα ήταν ένα τεράστιο νησί στον Ειρηνικό Ωκεανό κοντά στην Ωκεανία.

Ήταν ένα πανέμορφο νησί με υπέροχη χλωρίδα αλλά και πανίδα γιατί εκεί ζούσαν κάποια σπάνια ζώα που μετά την καταστροφή της εξαφανίστηκαν. Επίσης και τα δέντρα είχαν κάποιους πολύ σπάνιους καρπούς που και αυτοί εξαφανίστηκαν.

Οι πόλεις ήταν πολύ καινοτόμες για εκείνη την εποχή. Υπήρχαν δρόμοι για να κυκλοφορούν οι άμαξες με τα άλογα και τράπεζες για να αποταμιεύουν οι άνθρωποι το εισόδημά τους. Επίσης υπήρχαν κοσμηματοπωλεία που πουλούσαν κοσμήματα με διάφορους πολύτιμους λίθους, γιατί το νησί ήταν πλούσιο σε πολύτιμους λίθους και μέταλλα.

Είχε αναπτυχθεί εμπόριο στα παράλια του νησιού, κάτι το οποίο είχε ευνοηθεί από τα υπερσύγχρονα λιμάνια που υπήρχαν. Τα λιμάνια της Ωκεανίδας είχαν τα πιο σύγχρονα καράβια που υπήρχαν, αλλά και το σημαντικότερο, υπήρχαν φάροι, μια πρωτόγνωρη εφεύρεση για την εποχή εκείνη.

Η ζωή στην Ωκεανίδα ήταν πολύ ωραία. Όλοι οι άνθρωποι ήταν ευτυχισμένοι και δεν είχαν προβλήματα μεταξύ τους. Πάντα περνούσαν καλά. Στις ανταλλαγές τους ήταν δίκαιοι, γιατί είχαν νομίσματα. Επίσης η Ωκεανίδα είχε συγκεντρώσει μεγάλη δύναμη. Εκεί ζούσαν πάρα πολλοί βασιλιάδες και γινόταν ένα ετήσιο συνέδριο όπου πήγαιναν βασιλιάδες από όλο τον κόσμο. Ζούσαν εκεί και πολλοί φιλόσοφοι που δίδασκαν σε σχολεία τα παιδιά και τους εφήβους.

Μία μέρα έγινε ένας μεγάλος σεισμός που συνοδεύτηκε από ένα γιγαντιαίο τσουνάμι. Για το σεισμό ήταν προετοιμασμένοι, επειδή συνήθιζαν να γίνονται πολλοί. Τσουνάμι όμως πρώτη φορά έβλεπαν στα μάτια τους. Καταστράφηκε όλος ο πολιτισμός και χάθηκαν όλες οι ανθρώπινες ζωές.

Τσίπη Μαρία, Α2

# Ένα φανταστικό νησί

Η Ειρηνίδα ήταν ένα μεγάλο νησί στα βάθη του Ειρηνικού Ωκεανού κοντά στον κόλπο του Μεξικού. Πρόκειται για ένα νησί στο οποίο βασίλεψαν πολλοί ικανοί στρατιωτικοί ηγέτες. Το νησί αυτό ήταν ένα μεγάλο οικονομικό κέντρο που είχε πολύ καλό στρατό και στόλο. Ήταν ένας εμπορικός σταθμός πολλών χωρών, καθώς εκεί γίνονταν πάρα πολλές ανταλλαγές προϊόντων. Η Ειρηνίδα καταστράφηκε από ένα μεγάλο τσουνάμι που δημιουργήθηκε στη γύρω περιοχή. Τώρα πια, όσες έρευνες και ανασκαφές γίνουν, ποτέ δε θα βρεθεί, καθώς την ακριβή τοποθεσία της μόνο λίγοι τη γνώριζαν.

Τσούπρα Χριστίνα, Α2



# Η δική μας... χαμένη Ατλαντίδα!

Τα πολύ παλιά χρόνια, στα δυτικά της Λατινικής Αμερικής, υπήρχε ένα πολύ μεγάλο νησί. Εκεί ζούσε ένας φιλήσυχος και ειρηνικός λαός, ο οποίος γνώρισε μεγάλη ανάπτυξη. Το εύφορο έδαφος βοήθησε στην ανάπτυξη της γεωργίας. Υπήρχαν μεγάλα λιμάνια στα παράλια και πολύ ισχυρές πόλεις, με μεγάλα τείχη. Οι μετακινήσεις στην ξηρά γίνονταν με δεινοσαύρους, οι οποίοι ήταν εκπαιδευμένοι γι' αυτό το σκοπό.

Το νησί, λόγω της δύναμής του, δεχόταν συνεχώς επιθέσεις από τους λαούς της, άγονης τότε, Λατινικής Αμερικής. Για να αποκρούουν τις επιθέσεις τους, οι νησιώτες κατασκεύασαν, σε όλο το μήκος της ακτογραμμής, πέτρινους γίγαντες, οι οποίοι, με ειδικό μηχανισμό, έριχναν πέτρες στα εχθρικά καράβια, βυθίζοντάς τα.

Όλοι ζούσαν χαρούμενοι και δε φοβούνταν τίποτα. Περνούσαν την ώρα τους ευτυχισμένοι, μέσα στα αγαθά τους.

Όμως, αυτό το νησί είχε πάρα πολλά ηφαίστεια κι έτσι, όταν ήρθε η ώρα της μεγάλης έκρηξης, καλύφθηκε από στάχτη. Ο ουρανός έγινε μαύρος απ' την τέφρα, τα περισσότερα είδη χλωρίδας και πανίδας εξαφανίστηκαν. Τις εκρήξεις ακολούθησαν ισχυροί σεισμοί, που είχαν ως επακόλουθό τους το σταδιακό κατακερματισμό του νησιού.

Φάλαρης Χρίστος, Α2

# Η δική μας... χαμένη Ατλαντίδα!

Εξερευνητές αναφέρουν ότι κάπου νότια του Ινδικού ωκεανού υπήρχε ένα νησί που ήταν όλο πεδιάδες με πλούσια βλάστηση. Εκεί είχε δημιουργηθεί μια μεγάλη πολιτεία με μεγάλα και φανταχτερά ανάκτορα. Γύρω απ' αυτό το μεγάλο νησί υπήρχαν πολλά άλλα μικρότερα που κατοικούνταν από φιλήσυχους ανθρώπους. Η κύρια ασχολία τους ήταν το ψάρεμα, η γεωργία και η κτηνοτροφία. Επειδή ήταν πολύ μακριά από άλλους λαούς δε διέτρεχαν κίνδυνο από επιδρομή και έτσι όλος ο πλούτος τους γινόταν όμορφες κατασκευές ανακτόρων, σπιτιών, δρόμων και διάφορων άλλων κτισμάτων.

Λένε ότι στο πλούσιο αυτό υπέδαφος είχαν κάνει εξορύξεις χρυσού και ασημιού. Μ' αυτό είχαν στολίσει τις πόρτες και τις στέγες και ακόμη είχαν φτιάξει διάφορα αγάλματα. Έτσι λοιπόν για περισσότερο από επτακόσια χρόνια σύμφωνα με τις έρευνες η πολιτεία αυτή ήταν ένας επίγειος παράδεισος. Ένας πολύ δυνατός όμως σεισμός με επίκεντρο το νησί δημιούργησε ένα μεγάλο τσουνάμι. Τα κύματα πρέπει να είχαν τουλάχιστον είκοσι μέτρα ύψος. Πέρασαν πάνω απ' όλα τα νησιά και τα εξαφάνισαν τελείως απ' το χάρτη. Έχουν βρεθεί μέχρι τώρα κάποια ευρήματα απ' τα οποία οι ιστορικοί και οι ερευνητές μάς έχουν δώσει αυτές τις πληροφορίες.

Φραντζής Νίκος, Α2

# Το νησί των εποχών

Το 'νησί των εποχών' είναι ένα τεράστιο νησί μες στο κέντρο του ωκεανού των φυκιών στον Τρελόνο, το μεγαλύτερο πλανήτη του γαλαξία των ψυχών. Τέλος πάντων, το νησί αυτό είναι ένα από τα πιο όμορφα νησιά που έχει δει το ανθρώπινο μάτι. Είναι χωρισμένο σε τέσσερις περιοχές: τη Χειμωνιά, το Φθινοπώρι, την Ανοιξιά και την Καλοκαιριά. Η κάθε περιοχή έχει τις δικές της ομορφιές. Η Χειμωνιά είναι μονίμως καλυμμένη από κατάλευκο χιόνι και έχει αμέτρητες εγκαταστάσεις για χειμερινά σπορ που αγαπούν πολύ οι κάτοικοί της οι Χείμωνες. Οι Χείμωνες μοιάζουν κυρίως με χιονάνθρωπους αλλά μοιάζουν και με μικρά γιέτι. Είναι απίστευτοι στα σπορ της περιοχής τους. Κατά προτίμηση στο σκι. Στο Φθινοπώρι πάντα υπάρχει ένα μικρό ψιλόβροχο που κάποιες φορές δυναμώνει και ταλαιπωρεί τους κατοίκους. Οι δρόμοι είναι καλυμμένοι από φύλλα κίτρινα και καφέ. Οι κάτοικοι ονομάζονται Φθινόπωρες και μοιάζουν με φύλλα. Είναι σχεδόν παντού μελαγχολικοί και μίζεροι. Στην Ανοιξιά τα πράγματα είναι πολύ καλύτερα. Όλος ο τόπος μέχρι και τα σπίτια είναι καλυμμένα με λουλούδια. Ο καιρός είναι ηλιόλουστος και σπάνια βρέχει. Οι κάτοικοί της μοιάζουν με εμάς με μόνη εξαίρεση τα μαλλιά τους που είναι από πέταλα λουλουδιών. Οι Ανοιξιάλλοι είναι εξαιρετικοί καλλιτέχνες και διακοσμητές. Η Καλοκαιριά είναι η πιο όμορφη περιοχή του νησιού. Μοιάζει με 'νησί μέσα στο νησί' αφού περιβάλλεται όλη από θάλασσα. Ο ήλιος εκεί είναι υπερβολικά ζεστός και καλεί τους Καλοκαιριάνους να πάνε όλοι για μία βουτιά στα καταγάλανα νερά. Οι Καλοκαιριάνοι μοιάζουν με ανθρώπους με την ιδιαιτερότητα όμως να αλλάζουν τα πόδια τους με βατραχοπέδιλα όποτε θέλουν. Πιστεύω ότι αυτό το νησί όποιος και να το επισκεφθεί θα μείνει κατενθουσιασμένος αφού είναι το νησί για όλα τα γούστα.

Φωτόπουλος Φώτης, Α2

Η δική μας... χαμένη Ατλαντίδα!

Ευχαριστούμε για το χρόνο και την προσοχή σας!

Οι μαθήτριες και οι μαθητές της Α΄  
Τάξης του Προτύπου  
Πειραματικού Γυμνασίου Πατρών  
και η διδάσκουσα Σταμούλη  
Αλεξία - Φωτεινή